

ELS JOVES PELEGRINS CATALANS JA ESPEREN AL BRASIL L'ARRIBADA DEL PAPA FRANCESC

Rumb a la JMJ de Rio de Janeiro

P. DELTON FILHO,
fundador de la comunitat Coração Fiel:
«Crist ens convida, veniu,
amics meus»

Quan falten poques hores per a l'arribada de Francesc a Rio de Janeiro, centenars de milers de joves esperen amb entusiasme l'inici de la Jornada Mundial de la Joventut 2013. Bona part dels que han peregrinat des de lluny, com ara els catalans, fa dies que ja estan al Brasil vivint una experiència única de fe. La delegació catalana que participa en la JMJ amb la Conferència Episcopal Espanyola està formada per una trentena de joves, encapçalats pel també jove bisbe Xavier Novell, responsable del Departament de Joventut de la CEE. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, s'unirà a l'expedició a partir del 22 de juliol, coincidint amb la presència del Sant Pare a la capital brasilera. **P 3-4**

Els cristians palestins fan sentir la seva veu

P 8

El nou bisbe de Tortosa insta a servir l'Església

A Tortosa, en una catedral plena de gom a gom, es va viure el dissabte 13 de juliol una festa de comunió amb la presa de possessió del nou bisbe: Enric Benavent. En la seva homília, el nou pastor va fer una crida a tots els creients perquè serveixin l'Església amb generositat, pensant en els altres i sobretot en els qui més ho necessiten. «El ministeri del bisbe no s'acaba en l'Església, sinó que s'ha d'estendre a tots els homes. Hem d'intentar sembrar horitzons d'esperança a tothom, sobretot als qui no tenen feina ni llar, als qui pateixen situacions conflictives i als malalts», va dir Mons. Benavent. **P 16**

Agustí Codinach

La Rambla de Barcelona: clam per la pau

Uns cinc-cents nens van recórrer la Rambla de Barcelona en un ambient festiu i van omplir de color i banderes aquesta artèria de la Ciutat Comtal. Amb aquesta passejada reivindicativa van posar fi a la seva estada a Catalunya els Bambini in Missione di Pace. El viatge d'aquests nens «en missió de pau» és una iniciativa de l'organització italiana Unitalsi (Unió Italiana de Transport de Malalts a Santuaris Internacionals) que es dedica a acompanyar malalts al santuari de Lourdes. **P 21**

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

- III Estiu solidari: camí d'Avayiri
- IV Hostatgeria monàstica: Sant Pere de les Puel·les
- VII Ermita de Sant Simó a Mataró

Editorial

Evitar la globalització de la indiferència

En un gest ple de significació i de transcendència el 8 de juliol passat el bisbe de Roma Francesc va fer el seu primer viatge apostòlic: va visitar la petita illa siciliana de Lampedusa, a un centenar de quilòmetres de la costa africana, anomenada la «porta d'Europa» perquè hi entren centenars de milers d'immigrants d'Àfrica i també del Pròxim Orient, buscant millors condicions de vida, de manera desesperada. En els darrers vint anys a les aigües de Lampedusa s'hi han ofegat vint-i-cinc mil persones, entre les quals nens, dones i ancians. Fa un mes set immigrants van caure a l'aigua i van intentar agafar-se a unes xarxes de pescar tonyines però els patrons van decidir tallar-les i els homes van morir ofegats. La notícia va commoure Francesc i va decidir emprendre aquest viatge. El gest del Papa ha aixecat polèmiques i ha estat blasmat per alguns dirigents polítics. No han copsat que en atansar-se a Lampedusa el Sant Pare no ha volgut propiciar una immigració al marge de les lleis, sinó que com a cristià ha insistit a defensar la condició humana i de fills de Déu dels immigrants. El Papa ha clamat contra «la cultura del benestar, que ens porta a pensar en nosaltres mateixos, ens fa insensibles al crit dels altres, ens fa viure en bombolles de sabó (...) que són la il·lusió d'allò que és fútil, provisional, que

porta a la indiferència cap als altres, o millor porta a la globalització de la indiferència» (...) «Hem perdut el sentit de la solidaritat fraterna», lamentava Francesc i prosseguia dramàticament: «Qui de nosaltres ha plorat per aquest fet i per fets com aquest? Qui ha plorat per la mort d'aquests germans i germanes? Qui ha plorat per aquestes persones que anaven a la barca? Per les mares joves que portaven els seus fills? Per aquests homes que desitjaven alguna cosa per mantenir les seves pròpies famílies? Som en una societat que ha oblidat l'experiència de plorar de «patir amb»: «la globalització de la indiferència ens ha pres la capacitat de plorar!» L'eucaristia del Sant Pare va estar plena de símbols: la creu processional i el calze eren fets amb restes de pasteres, l'ambó era sobre un timó i l'altar sobre un bot de rem. A l'ofertori es van portar pans i peixos i dues bíblies, una en anglès i una altra en francès, recuperades pel rector de les restes d'un naufragi. Els seus propietaris havien estat engolits per les aigües. Arran de la visita, el cardenal Rouco declarava: «És un gest que hem de seguir. A Espanya el tema de les pasteres és present des de fa deu anys i totes les diòcesis del sud d'Espanya i de les illes Canàries estan a prop del que ens ensenya el Papa en anar a Lampedusa.»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Alimbau, Antoni Coll, Dalton Alves de Oliveira, Pilarín Bayés, M. Àngels Cano, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, David Guindulain, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Blanca Serres, Sebastià Taltavull, Josep M. Vallejo, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Veure la brossa i esquivar la biga

La nostra època està molt marcada per la facilitat amb què ens judiquem negativament els uns als altres. Sembla que tothom hi té dret. Per qualche cosa Jesús ens va deixar molt clar allò de «no judiqueu i no sereu judicats» (Mt 7, 1). La netedat de cor, la dels «ulls nets», ens ofereix un camí diferent i millor, el de la transparència de les intencions i la coherència dels fets. En el fons, és l'elogi de la pobresa evangèlica, l'única que és capaç d'acceptar la pròpia situació i evitar del tot la crítica sistemàtica. Entendre aquest valor del Regne significa exercir una forma peculiar d'estimar que arriba fins a l'extrem de la misericòrdia i l'amor als enemics. Jesús dirà que només així

podem «veure» Déu (cf. Mt 5,8).

D'altra part, Jesús parla de ceguesa i presenta la impossibilitat física que un cec pugui guiar un altre cec. Acompanyants de tantes persones, a vegades fem d'educadors i no ho som, més un títol que una vocació, resultat d'actituds arrogants que fan que ens creguem superiors als altres. Lluny de viure la pobresa evangèlica! En canvi, deixar-se guiar és l'actitud bàsica del deixeble respecte del seu mestre, fins a tenir el goig de ser com ell i viure el que predica. Jesús espera dels seus seguidors que arribin a donar la talla que els correspon com a autèntics deixebles: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he esti-

mat» (Jn 13,34).

Aquesta és l'advertència de Jesús a l'Evangeli: «Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu?» (Lc 6,41). El problema està a carregar a l'altre el que un no vol reconèixer de si mateix. La biga és la falta d'amor, la carència inicial que ens impedeix veure-hi bé i clar. És l'avís de Jesús als qui només es fixen en els defectes dels altres, fins a trencar tota relació sincera amb ells i viure de prejudicis. És trist que no s'adonin que la ruptura la porten a dintre, no admetent el seu interior escindit, impossibilitat de veure amb la transparència del cor.

**Sebastià Taltavull
Anglada**
Bisbe auxiliar de
Barcelona

En camí cap a la gran festa de la fe

Una trentena de joves catalans peregrinen amb el SIJ a la JMJ de Rio de Janeiro

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Són tres quarts de vuit del matí del 15 de juliol del 2013. Una trentena de joves catalans, bàsicament de Barcelona i Solsona, esperen ja a la T1 de l'aeroport del Prat per embarcar cap a São Paulo. Serà la primera parada en el seu pelegrinatge cap a la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro. Hi ha nervis i il·lusió. També una mica de son. Avui ha tocat matinar. Els espera un llarg viatge transoceànic, gairebé fins a la fi del món, com diria el papa Francesc, on viuran una experiència única de fe. Al capdavant de l'expedició hi ha Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona i responsable del departament de Joventut de la CEE. «Estic content de poder acompanyar prop de 200 joves d'arreu d'Espanya en aquest pelegrinatge cap a la JMJ —afirma Novell—. Anem a una ciutat meravellosa on estic segur que els joves viuran amb joia la gran festa de la fe. Com a bisbe m'agradaria ajudar-los a llegir des de l'Evangeli tot el que Déu ens vol fer viure al llarg d'aquests dies.»

La trentena de joves catalans que viatgen amb el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) al Brasil són joves de parròquia, compromesos amb les seves comunitats i amb les delegacions de Joventut, que han estalviat de valent en els darrers anys per poder finançar un pelegrinatge tan llarg i costós. D'entre els més jovenets, hi ha Núria, la Maria i l'Anna, monitores de la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona, que s'han fet un fart d'organitzar iniciatives que els permetessin finançar el viatge. «La JMJ de Madrid va ser una experiència boníssima i ens vam quedar amb ganes de més —explica la Núria poc abans d'embarcar amb Singapore Airlines cap al Brasil—. Anem a Rio amb el desig d'apropar-nos encara més a Crist i a l'Església!» També va participar a la JMJ de Madrid el Josep, de Premià de Mar. «El moment més emotiu de la JMJ és la trobada amb el Papa —assegura aquest jove de 23 anys—. És un moment fort, de molta comunió, que a mi personalment m'ajuda a connectar-me amb Déu i els germans.» El fet que sigui un nou Papa, i amb el tarannà que té, també ha generat grans expectatives: «Crec que serà un moment molt especial. Aquest Papa és molt proper als joves i tenim moltes ganes de saber què ens diu.» Josep viatja al Brasil amb un altre jove de la parròquia, el Felip, i amb el vicari de Premià de Mar, Mn. Felio Vilarrubias.

Setmana missionera

Un cop aterrats a São Paulo, l'expedició que organitza la Conferència Episcopal Espanyola, on hi ha aquest grup de 30 catalans, són rebuts per la diòcesi de Campo Lima i participen fins al 20 de juliol en la Setmana Missionera. «És una setmana molt interessant, perquè permet als joves conèixer de ben a prop les famílies i comunitats catòliques brasileres —afirma Francesc Figueras, secretari tècnic de la dele-

gació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona—. Són acollits en cases particulars, com va passar prèviament a Barcelona amb motiu de la JMJ de Madrid.» Per a Figueras, un veterà de les JMJ que aquesta vegada no viatjarà fins al Brasil, «la gràcia de les JMJ és que cadascuna és diferent i especial, però totes elles coincideixen a ser moments molts forts d'experiència de Déu per als joves». I afegeix: «Els nostres pelegrins són joves compromesos, que van amb il·lusió i ganes d'amarar-se i compartir. La JMJ no és un viatge de turisme sinó un viatge espiritual, de creixement en la fe, en condicions que no són pas fàcils, de dormir a terra i menjar auster, en condicions precàries...»

La trentena de joves catalans que han viatjat amb el SIJ fins al Brasil s'uniran allà amb l'expedició de prop de dues-centes persones que van amb la CEE. A Rio de Janeiro seran acollits tots junts en una escola de religioses del barri de Maracanà. No seran, però, els únics joves d'Espanya que participin a la JMJ. S'espera una presència de gairebé 3.000 pelegrins espanyols, molts d'ells vinculats a nous moviments, com ara el Camí Neocatecumenal, Christifideles Laici, Focolars o Comunió i Alliberament. També participaran en

«La JMJ no és un viatge de turisme, sinó un viatge espiritual, de creixement en la fe, en condicions que no són pas fàcils»

aquesta JMJ històrica, la primera del papa Francesc, molts bisbes d'arreu d'Espanya. De Catalunya, juntament amb Xavier Novell, que aprofitarà per visitar els missioners solsonins al Brasil i l'Uruguai, hi viatjarà el 22 de juliol el cardenal Lluís Martínez Sistach, que té previst impartir a Rio diverses catequesis als joves.

«Anem al Brasil molt il·lusionats, amb ganes de fer una experiència bonica d'Església», reconeix Mn. Josep M. Vilaseca, vicari episcopal de Solsona, que viurà la seva quarta JMJ. «Creiem que la JMJ estarà marcada per una gran sensibilitat social —acaba dient el jove sacerdot—. Hi haurà cansament i molt

de bullici, però quedarem molt plens espiritualment. Tot plegat ens ha de servir per viure després aquí, a Catalunya, la pastoral d'una manera renovada i més entusiasta.»

L'arribada del Papa a Rio de Janeiro el 22 de juliol marcarà l'inici dels actes centrals de la JMJ. Especialment emotiva serà la gran festa de benvinguda a la platja de Copacabana, el dijous 25 de juliol, a les 18.00 h. L'endemà Francesc confessarà diversos joves al parc de Quinta de Boa Vista i rebrà alguns joves presos al palau episcopal de Rio. A la tarda, novament al passeig marítim de Copacabana, tindrà lloc el Via Crucis. El dissabte els joves es desplaçaran fins al Campus Fidei de Guaratiba, on al vespre se celebrarà una multitudinària Vetlla de Pregària amb el Sant Pare. El moment culminant de la JMJ serà la celebració de la missa de cloenda, el diumenge 28 de juliol, a les 9.00 h, hora brasilera, també al Campus Fidei de Guaratiba. Tots aquests actes es podran seguir en directe, per via streaming, des de diversos llocs del món, sobretot a Europa, on molts joves no han pogut desplaçar-se fins al Brasil. A Catalunya l'esdeveniment es podrà viure des de la Casa dels Maristes de Llinars del Vallès.

Rio de Janeiro, la capital de la joventut cristiana

P. Delton Alves de Oliveira Filho

Comunidade Coração Fiel
deltonfilho@hotmail.com/
www.coracaofiel.com.br

«Als peus del Crist Redemptor, tindran lloc moments d'evangelització, missa, cultura, concerts, per donar la benvinguda als pelegrins»

Durant els sis dies de la Jornada Mundial de la Joventut 2013, la ciutat de Rio de Janeiro es convertirà en la capital mundial de la joventut cristiana. Aquesta realitat es fa cada vegada més visible a causa dels nombrosos detalls que podem veure cada dia al Brasil i a Rio. Fins ara hi ha més de 5.000 periodistes acreditats: tot un rècord si mirem altres JMJs, la infraestructura construïda per acollir, orientar i evangelitzar els pelegrins en més de 20 deskhelpers (punts d'informació especials) al voltant dels indrets dels actes centrals de la JMJs; més de 120.000 punts d'allotjament (sense comptar l'ocupació del 60% en hotels de la ciutat), tot això en un ambient d'alegria i amb la forma brasilera de donar la benvinguda!

A més de les activitats previstes al programa de la Jornada s'hi ha afegit, fa poc, una cosa nova: als peus del Crist Redemptor, al Corcovado, tindran lloc moments d'evangelització, missa, cultura, concerts i actes diversos per donar la benvinguda als turistes i pelegrins les 24 hores del dia fins a la Vetlla amb el Sant Pare a Guaratiba.

Tothom qui vingui a la JMJs al Brasil sempre trobarà l'oportunitat de quedar-se meravellat i fascinat amb la ciutat i la bellesa de l'evangelí manifestada de les formes més variades.

Ja podem afirmar que la JMJs Rio 2013 té un doble complement: l'ambient festiu amb motiu del primer viatge intercontinental del Papa sud-americà i la felicitat de la futura canonització de l'autor intel·lectual de la JMJs: el beat Joan Pau II.

Ja han arribat al Brasil les relíquies del futur sant, per la qual cosa podem dir que Joan Pau II ha vingut a donar els tocs finals al Brasil per rebre el papa Francesc i milers de joves d'arreu del món que cantaran a l'uníson: «Crist ens convida: veniu, amics meus, Crist ens envia: sigueu missioners!» (Himne JMJs 2013).

El Papa convida a obrir el cor en el seu viatge a Lampedusa

Alerta sobre la «globalització de la indiferència» i la «cultura del benestar»

Mercedes De La Torre
Ciutat del Vaticà

«Adam, qui ets?» «Caïn, on és el teu germà?» Són les dues grans preguntes que el papa Francesc va llançar a tots els homes de bona voluntat des de l'illa italiana de Lampedusa, on va alertar el món sobre la «globalització de la indiferència» i també va convidar a obrir el cor i els braços als germans que pateixen, en concret a les persones que pateixen el drama de la immigració forçada.

Un viatge històric i una mica inesperat perquè va ser anunciat amb pocs dies d'anticipació. Una visita plena de significat que va captar l'interès del món, que primer va rebre l'aprovació de tothom però després, lamentablement, ha estat focus de controvèrsies i de males interpretacions.

L'illa italiana de Lampedusa és la més gran de les illes de l'arxipèlag de les Pelàgiques al mar Mediterrani. Es troba a 205 quilòmetres de Sicília i a 113 de Tunísia, i és el territori italià ubicat més al sud. És el punt d'arribada des de fa anys de multitud d'immigrants, embarcacions il·legals que fan servir aquesta ruta per passar del continent africà a la Unió Europea i a les aigües de la qual també han naufragat i perdut la vida moltes persones.

El programa del viatge del Papa del dilluns 8 de juliol va començar al matí quan va viatjar amb avió des de l'aeroport Ciampino de Roma i va arribar a Lampedusa. Allí va ser rebut per l'arquebisbe d'Agrigent, Francesco Montenegro, i per l'alcalde, Giuseppina Nicolini.

Més tard, es va embarcar per arribar per mar al port de Punta Favaro. Durant el trajecte va llençar al mar una corona de flors en record dels que durant aquests anys han perdut la vida al Mediterrani en els naufragis i després va pregar uns minuts en silenci.

En arribar al moll, el van rebre al voltant de cinquanta immigrants, molts d'ells musulmans, que es troben als centres d'acollida de Lampedusa. Amb ells també hi havia uns quants joves voluntaris. El Papa va saludar personalment cadascun d'ells amb un intèrpret i va agrair també a la població local ser «exemple de solidaritat» per al món.

Després, el papa Francesc es va traslladar en un jeep descobert al camp d'esports Arena, on a les 10.30, va celebrar una missa en la qual va demanar perdó amb aquestes paraules: «Senyor, en aquesta litúrgia, que és una litúrgia de penitència, demanem perdó per la indiferència cap a tants germans i

germanes, et demanem, Pare, perdó per qui s'ha acomodat i s'ha tancat en el seu propi benestar que anestesia el cor, et demanem perdó per aquells que, amb les seves decisions a escala mundial, han creat situacions que arriben a aquests drames.»

Desafiaments actuals

Això no obstant, gràcies a la seva experiència pastoral i potser també a la seva sensibilitat com a jesuïta, el Pontífex és conscient de la complexitat de la situació i de la dificultat que implica per als habitants de Lampedusa i Linosa afrontar els desafiaments actuals: és una població que necessita l'activitat del turisme per desenvolupar-se econòmicament i això ha estat «enfosquit» amb la imatge de les barques que arriben des de l'Àfrica, així com també per les notícies dels naufragis en què moren nombroses persones. «Aquell mar que hauria de ser "d'esperança" i s'ha convertit en "mar de mort"», com ell mateix va recordar.

A més, és important recordar que en aquest viatge el Pontífex no va exhortar els immigrants a «envair Europa», com alguns l'acusaven l'endemà; sinó que va donar veu als que no en tenen: un refugiat, del grup que va saludar el Papa al moll, li va agrair la visita i li va demanar ajuda. Va recordar a la comunitat internacional que ells han viatjat per salvar la vida per motius de guerra, però que són obligats a quedar-se a Itàlia per les lleis internacionals que els impedeixen traslladar-se als països del nord d'Europa —on potser les condicions de vida i feina podrien ser millors— i són obligats a quedar-se al país perquè els han agafat les emprems dactilars. Aquesta visita papal

«Senyor, en aquesta litúrgia demanem perdó per la indiferència cap a tants germans i germanes; et demanem, Pare, perdó per qui s'ha acomodat i s'ha tancat en el seu propi benestar que anestesia el cor»

també va estar plena de símbols. Per exemple, el bàcul i el calze que va fer servir durant la missa van ser fets amb restes de fusta de barques naufragades i l'altar es recolzava en una barca pesquera de colors.

Al començament de la missa, el papa Francesc va explicar la motivació de la visita: «Immigrants morts al mar, per aquestes barques que, en lloc d'haver estat una via d'esperança, han estat una via de mort.» Això deia el titular del diari. I afegia: «Des que fa unes setmanes vaig saber aquesta notícia, desgraciadament tantes vegades repetida, el meu pensament hi ha tornat contínuament, com una espina al cor que fa mal. I llavors vaig sentir que havia de venir aquí a pregar, a fer un gest de proximitat, però també a despertar les nostres consciències per-

què el que ha succeït no es repeteixi. Que no es repeteixi, si us plau.»

D'altra banda, el Papa va proposar a la llum de la Paraula de Déu dues preguntes «On ets?», «On és el teu germà?», per cridar «a la consciència de tothom, que duguin a reflexionar i a canviar concretament certes actituds».

«"Adam, on ets?": és la primera pregunta que Déu adreça a l'home després del pecat. "On ets, Adam?" I Adam és un home desorientat que ha perdut el seu lloc a la creació perquè pensa que serà poderós, que ho podrà dominar tot, que serà Déu (...) i la

segona pregunta: "Caïn, on és el teu germà?" El somni de ser poderós, de ser gran com Déu, en definitiva de ser Déu, du a una cadena d'errors que és cadena de mort, du a vessar la sang del germà!», va remarcar.

A més, el Papa va recordar la comèdia de Lope de Vega de la literatura espanyola, que narra com els habitants de la ciutat de Fuente Ovejuna maten el governador perquè és un tirà, o ho fan de tal manera que no sàpiga qui ha realitzat l'execució. I quan el jutge del rei pregunta: «Qui ha mort el governador?», tothom respon: «Fuente Ovejuna, Senyor!» «Tots i cap!», va remarcar Francesc, i va afegir que «també avui aquesta pregunta s'imposa amb força: qui és el responsable de la sang d'aquests germans i germanes? Ningú! Tots responem igual: no he estat jo, jo no hi tinc res a veure, deu ser algú altre, però no pas jo».

En aquesta línia, el Pontífex va precisar que «avui ningú al món se'n sent responsable; hem perdut el sentit de la responsabilitat fraterna; hem caigut en l'actitud hipòcrita del sacerdot i del servidor de l'altar, d'aquells de què parlava Jesús en la paràbola del bon samarità: veiem el germà mig mort al costat del camí, potser pensem "pobret", i continuem el nostre camí, no ens pertoca; i amb això quedem tranquils, ens sentim en pau».

Així mateix, el papa Francesc va alertar sobre «la cultura del benestar», que «ens du a pensar en nosaltres mateixos, ens fa insensibles al crit dels altres, ens fa viure en bombolles de sabó, que són boniques, però que no són res, són la il·lusió de la cosa fútil, provisional, que du a la indiferència cap als altres, encara més, du a la globalització de la indiferència».

El viver de l'Església peregrina a Roma

Seminaristes, novicis i novícies d'arreu del món es troben amb el Papa

Redacció

Roma

El papa Francesc es continua guanyant el cor de tots els creients per la seva senzillesa i humilitat evangèliques. Així ho poden testimoniar els 6.000 seminaristes, novicis i novícies que entre el 4 i el 7 de juliol van peregrinar a Roma amb motiu de l'Any de la Fe. Durant quatre dies aquests milers de joves que es troben en diverses etapes del seu camí vocacional van sentir-se, a la seu de Pere, més en comunió que mai amb el Pontífex i la resta de l'Església.

A part de peregrinar a la tomba de l'apòstol, també van fer les visites de rigor a les basíliques majors, van participar a l'adoració eucarística i van tenir una estona de pregària comunitària amb la reflexió del cardenal Mauro Piacenza. Els dos actes centrals, tanmateix, van ser la trobada amb el papa Francesc el dissabte dia 6 a l'aula Pau VI i l'endemà la celebració de l'eucaristia presidida també pel Papa a Sant Pere del Vaticà. En l'homilia el Sant Pare els va parlar de la crida de Déu que han sentit personalment, i de com l'han d'anar portant a la pràctica: «D'on neix la missió? La resposta és senzilla: neix d'una crida que ens fa el Senyor, i qui és cridat per Ell ho és per ser enviat. Quins han de ser els punts de referència de la missió cristiana? L'alegria de la consolació, la creu i la pregària. (...) Aquesta és la missió. La gent d'avui té necessitat certament de paraules, però sobretot té necessitat que donem testimoni de la misericòrdia, de la tendresa del Senyor, que enardeix el cor, desvetlla l'esperança, atrau cap al bé.»

El Papa no va desapropiar l'ocasió per alertar els futurs consagrats a Déu del «risc de l'activisme, de confiar massa en les estructures» i els va animar a conrear «la dimensió contemplativa, fins i tot en la voràgine dels compromisos més urgents i apressants» i a fer de la pregària diària el centre de la seva vida. Finalment els va exhortar a no tenir por de l'amor de Crist, a ser-li fidel malgrat les dificultats i els va posar sota la intercessió amorosa de la Mare de Déu.

Representació catalana

Des de Catalunya van ser diversos els seminaristes que van participar en aquesta trobada amb el Papa. Els joves van estar acompanyats pel bisbe de Terrassa i president de la Comissió de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Josep Àngel Saiz, i pel bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau. També hi van ser presents el rector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, Mn. Norbert Miracle, i diversos formadors.

Els seminaristes catalans han viscut uns dies d'intensa comunió amb el Papa i el conjunt de l'Església. Eduard

Martínez, del seminari de Terrassa, assegura que «anar a Roma ha estat una injecció de fe i de Gràcia. Encara més si un no hi havia estat mai abans, com era el meu cas. A cada racó trobes aquelles petjades que els primers cristians han deixat allà per sempre. Em va impressionar molt poder pregar davant del sepulcre de Sant Pau, al centre de la basílica que porta el seu nom i que convida tota ella a la pregària i el recolliment».

Tots els seminaristes que van participar en el pelegrinatge a Roma es van sentir fortament interpel·lats per les paraules que el Papa els va adreçar. Eduard Martínez ho explica d'aquesta manera: «El Sant Pare ens ha convidat a casa, per parlar-nos com un pare ho fa als seus fills, explicar-

nos d'una manera senzilla quins fills vol Déu per a la nostra estimada Església. Ens ha cridat paternalment a ser coherents i a viure la vocació en l'austeritat de vida i en l'entrega a Déu i als altres. L'entrega total és la clau de la fecunditat del celibat viscut en clau esponsal amb Crist. Torno de Roma amb alguna cosa que crema dins meu, un desig de fecunditat, un desig d'engendrar Crist en el cor de tothom. Que la nostra Mare Maria sigui el model d'aquest *fiat* continu. Gràcies, Sant Pare... Gràcies, Senyor.»

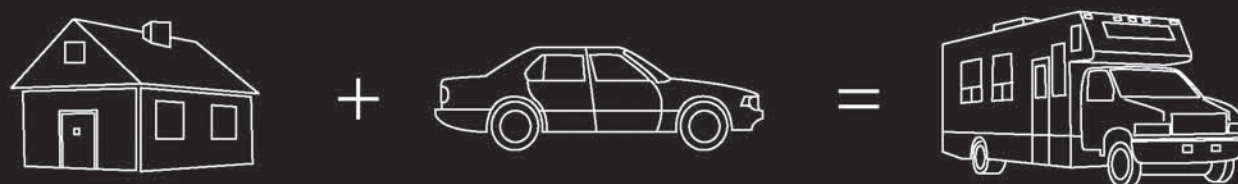
La impressió que s'enduen els seminaristes catalans del pelegrinatge és molt positiva. Són conscients d'haver rebut un do de fe-

cunditat i de familiaritat especial amb el mateix Crist. Arran del matí de pregària amb Jesús Sagrat, a dins la basílica de Sant Pere, el seminarista de Terrassa recorda: «Comentant les impressions amb un company dèiem: "Quan pregues allà tens la sensació de pregar a casa." Potser aquesta és la impressió més profunda que m'emporto de Roma. M'hi he trobat com a casa.»

El papa Francesc infon a l'Església esperança i caritat. Els seminaristes, novicis i novícies d'arreu del món que l'han anat a trobar tenen la missió de portar aquesta flama amorosa a les seves Esglésies locals. El seu camí vocacional i la seva futura consagració a Déu han de ser llavor i model de fe per a tots els fidels.

«El papa Francesc els va exhortar a no tenir por de l'amor de Crist»

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Palestina

Compromís actiu per la pau i la llibertat

Kairós Palestina treballa per posar fi a l'ocupació israeliana

Rosa María Jané Chueca
Ramallah

Era el mes de desembre del 2009 quan es presentava a Betlem el moviment ecumènic palestí Kairós Palestina (KP), inspirat en la iniciativa Kairós Sud-àfrica (1985) quan les Esglésies d'aquest país africà van fer una crida als cristians i a les Esglésies d'arreu del món per lluitar de manera pacífica contra l'*apartheid*.

KP és una iniciativa que va sorgir d'un grup ecumènic on hi ha laics, laïques, sacerdots, pastors, bisbes (com ara el patriarca llatí emèrit de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah)... un grup representatiu de les tretze denominacions reconegudes oficialment com a Esglésies de Jerusalem.

Els objectius de KP es poden sintetitzar bàsicament en dos: donar visibilitat a la comunitat cristiana local palestina i implicar la societat civil en la lluita pacífica contra l'ocupació israeliana.

Davant d'una situació de total absència de futur, els cristians palestins senten que «han d'oferir una paraula d'esperança i volen fer una crida al món, als cristians i cristianes i recordar-los que en aquesta terra on va néixer el cristianisme hi ha una comunitat cristiana local que no és recordada, que no és compresa, que no és tinguda en compte... i que es reivindicava com la comunitat cristiana més antiga del món», sosté Maria Landi, col·laboradora voluntària de KP. I afegeix: «Es consideren els descendents directes dels deixebles de Jesús de Nazaret. Senten que Occident no els coneix, no els entén, no els dona suport, no els té en compte...»

Quan es va donar a conèixer KP, va haver-hi reaccions dins i fora de Palestina molt destacades. Per exemple, la comunitat musulmana el va rebre molt bé i, de fet, a les trobades de KP sempre hi ha representants d'aquesta comunitat.

Segons Maria Landi, KP «intenta establir un diàleg amb tothom: cristians d'Occident, musulmans, jueus, comunitat internacional...», encara que reconeix que «el contacte amb el món jueu és molt complicat. Els palestins no tenen res contra els jueus, però el diàleg és molt difícil amb el projecte sionista, amb la colonització, amb la neteja ètnica, amb l'expulsió...». Tot i així, constata que els suports del món jueu han vingut d'«organitzacions jueves internacionals antisionistes o d'algunes organitzacions molt minoritàries que treballen els drets humans i que treballen freqüentment amb els palestins contra l'ocupació».

La intenció de KP és recordar al món que Palestina viu una situació que no té sortida i que fa intolerable la vida. Per això, cada vegada hi ha més població que es veu forçada a deixar la seva terra. En paraules de Maria Landi, «aquesta és la causa principal de la constant emigració cristiana de Terra Santa. Si no canvia aquesta tendència, podria desaparèixer la presència cristiana. És un perill real. Ara per ara, només són el 2% de la població». Una cosa que vol deixar molt clara aquesta col·laboradora de KP

Maria Landi

Missa de protesta als terrenys del monestir de Cremisan (Betlem), amenaçats per l'expansió del mur i les colònies israelianes il·legals (al fons).

«En aquesta terra on va néixer el cristianisme hi ha una comunitat cristiana local que no és recordada, que no és compresa, que no és tinguda en compte...»

és que l'emigració «no és producte de cap persecució musulmana. No n'hi ha a Palestina. La propaganda israeliana i la dels seus aliats ha presentat una imatge distorsionada. No és veritat que la presència cristiana a Terra Santa minvi com a conseqüència de la persecució. El que sí que hi ha és tensió, com la que té lloc en qualsevol indret on hi ha diversitat religiosa i on hi ha una majoria i una minoria. Això sempre genera tensions, però no hi ha persecució».

KP vol refermar la fe i l'esperança dels cristians de Terra Santa. Segons Maria Landi, «la intenció és posar fi a l'ocupació, que fa que la situació sigui intolerable. Israel, a l'hora de discriminar, d'excloure, de fragmentar, de perseguir i de reprimir no fa diferències. Els palestins cristians tenen els mateixos problemes que els palestins musulmans, perquè són palestins».

Amor a l'enemic

Per a KP, un dels reptes més grans, com a cristians i cristianes, és «estimar

l'enemic en un context tan difícil com el que viuen, sense deshumanitzar-se», comenta Maria Landi. Es tracta de «diferenciar el règim de les persones i apostar per cada persona, encara que sigui un enemic, perquè és un ésser humà amb el qual potencialment es pot dialogar, encara que les evidències mostrin el contrari en una societat profundament alienada i militaritzada com és la israeliana».

Els membres de KP han fet una aposta ferma pels mètodes no violents. Maria Landi assegura que ella ha estat testimoni del «que és estimar l'enemic de manera pràctica». Sense pretendre, en absolut, idealitzar el poble palestí, aquesta col·laboradora de KP està convençuda que «lluny d'haver-se deshumanitzat, té molta més reserva moral que l'ocupant. Jo he sentit de palestins afirmacions com: "Em nego a ser enemic", "Em nego a tractar-los com ells em tracten a mi", "No vull ensenyar els meus fills a odiar"...»

I encara apunta dos testimonis més: «He vist palestins aturar el cotxe per ajudar colons israelians que tenien el seu cotxe avariats, colons que els roben la terra... o també el cas d'una família palestina del camp de refugiats de Lenin a la qual els soldats van matar el fill de 12 anys. La família va donar el cor del nen a un hospital israelià, com a gest de pau, perquè aquest cor anés a la persona que el necessités sense importar si era jueu o palestí. I així hi ha molts exemples en la vida quotidiana. Els palestins no tenen cap poder, però poden escollir la dignitat, no deshumanitzar-se, no posar-se a l'alçada dels opressors...»

Què demanen als cristians

Centenars de milers de cristians de tots els continents peregrinen cada any a Terra Santa, però pocs tenen contacte amb l'Església local. Com assenyala Maria Landi, «els pelegrins van a veure les "pedres sagrades" de fa 2.000 anys, però no es troben amb les "pedres vives". Els cristians palestins volen que els pelegrins es trobin amb ells, els escoltin, coneguin de primera mà com viuen, què demanen, què els afecta...»

Per això KP promou altres formes de visitar Terra Santa, sense deixar de veure els llocs tradicionals, on els grups puguin trobar-se amb els cristians palestins, viatjar amb guies palestins, allotjar-se en hotels palestins, menjar en restaurants palestins, fer activitats de servei... encara és incipient aquesta alternativa de recórrer Terra Santa, però KP creu que és molt important per conèixer aquesta altra

realitat que Israel amaga: el mur, les colònies israelianes il·legals...

El moviment KP se sent part de la societat civil palestina que impulsa la campanya de boicot, desinversió i sancions contra Israel, fins que posi fi a l'ocupació i respecti el dret internacional i les resolucions de l'ONU.

«Podem fer moltes coses sense moure'ns de casa», comenta Maria Landi. «Davant de la inoperància dels estats i dels polítics, la societat civil té un paper a fer i una paraula a dir. La societat civil pot organitzar-se, boicotejar, exigir sancions, pot demanar comptes als seus governants... són eines no violentes.» Per a Landi, «no es tracta de tenir actituds antisemites. Ser antisionista no és ser antisemita. La societat jueva és la més racista que jo he conegut, fins i tot institucionalment. No només és racista cap als àrabs, sinó cap als no-jueus perquè el problema és que s'ha instaurat una cultura de la supremacia perquè són "el poble escollit"».

Per a Landi, «cal fer sentir a Israel el nostre pes, com a societat civil, que no es pot mantenir aquest règim inhumà. És el darrer règim colonial dur basat en l'ocupació militar que queda en el món modern, en el segle XXI! Que s'adoni Israel que això té un preu i que el preu cada vegada és més alt. Fins que arribi el moment en què sigui insostenible. La gent ha de saber que sí que podem fer-hi alguna cosa, que no som impotents davant d'aquesta realitat tan dramàtica».

www.kairopalestine.ps
<http://mariaenpalestina.wordpress.com>

Punt de vista

Jaume Castro

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Catalunya

Cal abraçar el Sud del món

Lampedusa, el lloc escollit pel papa Francesc per fer el seu primer viatge fora de Roma, representa la gran porta d'Europa cap al Sud. Una illa que ha estat el port d'acollida de molts desesperats procedents de les regions africanes amb dificultats i marcada en moltes ocasions per les històries doloroses de qui no hi ha pogut arribar. Des del 1988 han perdut la vida prop de 20.000 persones a la Mediterrània i molts altres en la travessia del desert. Encara avui, moltíssims homes, dones i infants deixen la seva terra amb l'esperança de fugir de la guerra, de persecucions, de malalties i de caresties, per intentar arribar a un lloc on puguin construir el seu futur. Tot i que cada estiu arriben notícies de la tragèdia de pasteres que intenten arribar a les costes italianes, gregues o espanyoles, fàcilment queden en l'oblit, i les autoritats estatals i europees tampoc no han assumit la responsabilitat: mirem cap a una altra banda.

El papa Francesc ha arribat fins a l'extrem de la frontera meridional d'Europa per pregar per tots aquells que han mort en el camí cap a Europa. Sense sortir encara d'Itàlia, ha volgut allargar la seva mirada cap al Sud per veure les pobreses, les guerres i les grans contradiccions entre el Nord i el Sud. En l'homília durant la celebració de l'eucaristia penitencial pels immigrants que troben la mort en el seu viatge cap a Europa ens va voler despertar la consciència: «En aquest món de la globalització hem caigut en la globalització de la indiferència. Ens hem acostumat al patiment de l'altre, no ens pertany, no ens interessa, no és cosa nostra!» Ha interpel·lat la comunitat internacional perquè «avui ningú no se'n sent responsable, hem perdut el sentit de la responsa-

bilitat fraterna» i tot seguit ha demanat «perdó per la indiferència cap a tants germans i germanes».

L'històric viatge ha estat un exercici pràctic del que a l'inici del seu pontificat va explicar que li agradaria: «Una Església pobra i per als pobres.» Un viatge que ha tingut al centre la memòria dels que han perdut la vida, els immigrants i la població d'aquesta petita illa que els acull. No hi ha hagut un protocol excessiu amb la presència de moltes autoritats civils o bisbes. La cerimònia litúrgica ha estat simple i plena de simbolisme. La creu pastoral que portava el papa Francesc estava feta amb la fusta de les pasteres i l'altar en forma de barca evocava les que arriben a l'illa.

El breu viatge del Papa ha abraçat el Sud del món. No es pot llegir en clau política o protocol·l·lària. Es tracta d'un pelegrinatge cap al dolor del Sud del món que toca la consciència dels europeus temptats de viure tancats i lamentosos. «La cultura del benestar ens porta a pensar en nosaltres mateixos, ens fa insensibles als clams dels altres, ens fa viure en una bombolla», ha dit el papa Francesc, i «la globalització de la indiferència ens ha manllevat la capacitat de plorar»... «Qui ha plorat? Qui ha plorat avui en el món?»

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La importància del nom cristià

Monsenyor Héctor Aguer, arquebisbe de la Plata (Argentina), ha parlat, a la televisió, de «la importància del nom cristià». L'elecció d'un nom cristià és perquè l'infant batejat pugui invocar el nom de la Verge Maria o del sant que li imposen; i per tal que aquest sant pugui ser model de qui el porta.

Quan es bateja un petit, el ministre de l'Església pregunta als pares quin nom li volen posar. És el ritu de la imposició del nom.

Criden l'atenció bastants noms dels infants. S'escullen per una tradició familiar i, en alguns llocs, imposen el sant del dia del naixement. L'arquebisbe diu que, de vegades, es posen noms extravagants i, fins i tot, «hi ha nens o nenes que es poden dir "Festa Cívica"

per haver nascut el 25 de maig o el 9 de juliol (festes llatinoamericanes)». Però, en molts llocs, hi havia la intenció de posar un nom cristià. S'imposen, sovint, noms que no tenen res a veure amb la realitat cristiana.

Quan un matrimoni espera un fill, de vegades, es pot suggerir un nom cristià. Alerta amb les modes o manies, perquè el nom és per a tota la vida de la persona i pot arribar a ser extravagant. Hi ha noms cristians prou preciosos! Cal trobar una raó cristiana per posar un nom cristià.

El prelat suggereix, que, quan un nom no és cristià, s'hi afegeixi, en el bateig, un nom que ho sigui. Ofereix també una altra solució possible: quan el noi o la noia reben la Confirmació poden afegir, escollit per ells, un nom cristià. A fi que el nom «il·lumini el camí de la seva vida ulterior». El nom cristià no «és insignificant... contribueix a la presència del fet cristià i és una referència als nostres orígens cristians».

Pregunta, en un parèntesi simpàtic, si els televidents coneixen el significat de Policarp. Significa «fruit abundós». Li serveix per indicar la bellesa dels noms cristians.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Mel (Càntic 9a)

Crec que tots els lectors saben que és un producte elaborat per l'abella, que és un insecte. Adverteixo que les normes legals dictaven que només entre aquests eren comestibles les llagostes. Ara bé, d'un d'aquests animals que, evidentment, no són les llagostes, en surt la mel, i, des d'antic era una menja exquisida també per als jueus. (És divertit consultar les explicacions rabíques per justificar que pot ser aliment *kosher*.)

Abans del sucre, el gust dolç es trobava a les figues, les panses, els dàtils i la mel. I entre aquests, el producte més preuat era el que ens ocupa avui. La cultura àrab i la drusa han conservat la mel per elaborar els rics i característics pastissos que ens ofereixen amb el te. Personalment, la mel em recorda temps llunyans, de la guerra civil i la postguerra. En l'època de fam i racionament rigorós, si en podíem aconseguir, ens servia per endolcir la llet. L'altre record és menys agradable per tota una sèrie de circumstàncies. Ho anomeno curiositat inveterada, perquè vaig voler saber com s'extreia la mel de l'eixam, sense una protecció adient. Les abelles em van picar i la imprudència em va conduir a l'hospital. He sabut que al món, cada any, moren més persones víctimes d'aquests insectes que de les mossegades de serp. Des d'aleshores els tinc por, però no antipatia. Confesso que poc abans de redactar aquest article, he compartit i gaudit amb un company sacerdot un te beduí deliciós, verda l'herba i dolça i daurada la mel, de Rwanda, el seu país. Els evangelis ens diuen que el Baptista s'alimentava de mel silvestre i es comenta que era l'única que hi havia a Israel. L'arqueologia ha demostrat que no era cert. A prop de Bet-Shean s'hi han descobert ruscós que indiquen que, en temps bíblics i en aquella terra, com a Egipte, hi havia ruscós fets per l'home.

Dos detalls. Dèbora, nom hebreu, significa abella, la qual cosa ens recorda la valenta jutgessa i profetessa, que va esperonar el calçasses Barak i que, gràcies a això, Israel va aconseguir la victòria contra Sisserà, de mans d'una altra dona sorprenentment valenta. Jael. L'altra menció és que a Ex 16,31 es diu que el gust del manà era de pastís amb mel.

Al Càntic hi apareix dues vegades. De la primera en puc donar fe que és exacta. Diu el protagonista: «He entrat al meu jardí, germana meva, esposa... a menjar la meva bresca i la meva mel» (5,1). Recordo que en temps d'escassetat, a la meva germana mestra, una alumna li regalava trossos de bresca plens de mel. En mastegàvem la cera, i n'assaboríem el contingut com un pastís.

El Càntic, tot ell un poema eròtic sublim, d'un profund contingut humà. Qualitat pròpia i exclusiva de persones, els animals tenen instints sexuals, però no erotisme. Així, doncs, diu ell: «Els teus llavis, esposa, destil·len nèctar, tens mel i llet sota la llengua...» (4,11). L'expressió és bella. Suposo que qui entén el llenguatge simbòlic i té experiència d'aquest amor, pot dir si aquesta experiència és exacta. Jo no ho puc afirmar perquè, fidel al celibat, ho desconec.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Repensar la missa

Quan es pensa en la missa, s'acostumen a utilitzar criteris de valoració simplistes i reductors. N'hi ha que es fixen en el seguiment de les normes litúrgiques. En comptes de parlar del seu sentit teològic i espiritual, es concentren en els ritus. Altres redueixen la missa a l'homilia. N'avaluen, gairebé sempre amb esperit crític, la llargada, el contingut i el mètode utilitzat pel celebrant. És un moment d'escoltar o de desconexió per part de la gent? N'hi ha que veuen la missa des de l'òptica estadística per indicar si un cristià és practicant o no. Sorgeixen moltes preguntes. Quants dels assistents hi acudeixen sobretot per complir el precepte dominical? Quants redueixen la pregària de la setmana a la missa dominical sense cap altra estona per a la pregària personal, familiar o grupal? Quants pensen que es tracta de resoldre una necessitat individual? N'hi ha prou de veure els feligresos que hi assisteixen escampats per tot el temple, cadascú a la seva. Com es preparen els cants: selecció, execució, contingut i bellesa? Als que proclamen les lectures, se'ls entén, vocalitzen, saben què llegeixen, s'han preparat abans? Quan es fa la col·lecta, s'aporta, poc o molt, però significativament? Quants viuen la missa per alimentar el seu esperit amb la Paraula de Déu i la comunió del cos (i la sang) de Crist? No hem de ser negatius, però cal obrir els ulls. La resposta la té cadascú dins seu.

No obstant això, no sembla escabellat creure que cal repensar la missa.

«Si la missa no és manera d'experimentar el contacte real amb Jesús i amb els altres... de què parlem?»

L'eucaristia es vincula a la persona de Crist, però es viu en comunitat cristiana. Hi pot haver missa sense que l'assemblea sigui i se senti comunitat? «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20). Ens sentim convocats pel Senyor o cadascú va a la seva? La presència real de Crist té diferents dimensions: la Paraula, el

Pa i el Vi, la Comunitat i els Pobres. Si no es viuen totes aquestes dimensions a la vegada, és que potser no se'n viu cap. Construir comunitat és un camí eucarístic de gran profunditat. S'afavoreix la participació, la integració de les persones que acudeixen a la parròquia? Potser les parròquies també s'haurien de plantejar la seva immersió lingüística perquè la comunitat no es fragmenti en grups per llengües? Com Tomàs, com l'hemorroïsa... cal tocar Crist. Si la missa no és manera d'experimentar el contacte real amb Jesús i amb els altres... de què parlem? Quin paper tenen els laics, homes i dones, en la celebració eucarística? En comptes de proliferar horaris, no caldria coordinar-los amb les parròquies properes per potenciar més les misses que s'hi celebren? Es pot trobar a internet una informació fiable dels horaris de missa? El moment culminant de la comunitat cristiana no el podem deixar a la improvisació o a la rutina.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Com un veritable fill

L'altre dia tornava de l'aeroport on havia acomiadat una amiga. Vaig agafar l'Aerobús, i em vaig asseure al primer seient. Em va sorprendre la delicadesa i l'amabilitat amb què el conductor tractava tots els viatgers, la majoria turistes una mica despistats, tota l'estona. Quan vam arribar a la plaça de Catalunya, on em tocava baixar, li vaig dir que havia vist la seva amabilitat i que li ho agraiïa. A part de deixar bé casa nostra davant dels estrangers, feia la vida feliç als altres i se la feia a ell mateix. Es va sorprendre tant, que em va dir una cosa que penso sovint:

«Normalment la gent sempre ens retreu les errades, però mai no ens diu les coses que fem bé»

«Normalment la gent sempre ens retreu les errades, però mai no ens diu les coses que fem bé.»

Jo ho tinc comprovat i ho vaig aprendre, especialment, durant els meus anys d'editora. Dirigia una revista educativa i recordo que normalment ningú no et

deia res si tot havia sortit bé. Però, a la més mínima errada, m'arribaven infinites veus. Va ser aleshores quan vaig aprendre aquest petit detall del reconeixement als altres com una de les maneres de fer la vida més agradable.

I parlant d'això, aquesta setmana també he rebut una d'aquelles cartes que t'alegren el cor. Curiosament, l'empatia que arribem a tenir amb els nois que visitem a la presó és tan gran que acaba en veritable amistat. Per això no m'agraden les paraules que relacionen «voluntari» i «usuari». Sobretot aquesta última. Doncs bé, el meu amic és senegalès i, com molts africans, té tant de respecte per la gent gran, que em diu «mama». Potser per això o per la soledat que sent sovint, cada setmana m'espera amb una gran il·lusió. Quan arribo a la presó, em commou veure'l al costat de les reixes i saludar-me amb goig.

Aquell mateix dia de l'Aerobús, quan vaig arribar a casa, tenia una carta seva. Vull transcriure les seves paraules tal com ell me les va dir i en el seu llenguatge: «Hola, mamá. Como siempre, cada vez que te veo es aire fresco. Mejor dicho, me aportas el aire fresco que necesito aquí. Estar al lado de la persona que quieres con cariño, riendonos como nos reímos, es como si retrocediera en el tiempo, rejuveneciera y me transportara a mi juventud llena de inocencia.»

Em continua explicant coses de la presó i les seves preocupacions per la vida que tindrà quan en surti, i acaba preguntant-me si he complert la recomanació que em fa cada setmana: si he pres un Actimel o dos cada dia. Està convençut que necessito augmentar les meves defenses, i al·lega que, a la meua edat, si vull continuar fent el que faig, m'he de cuidar. I ell tracta de fer-ho amb mi com si fos el meu veritable fill.

Zoom

Eduard Brufau

A la localitat de Lac Mégantic, al Quebec, continuen les tasques de rescat i identificació de les víctimes de l'explosió d'un tren carregat de petroli. De moment s'han confirmat més de vint morts, però la xifra total podria arribar a la cinquantena. El papa Francesc ha pregat per les víctimes de l'accident i ha donat el condol als familiars.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

El bon nen samarità

Per caminar necessito bastó. És una eina molt comuna. Quan vaig a l'església, els diumenges, crec que hi ha més bastons al temple que en un camp d'hoquei.

Permeteu que us ho expliqui. Ahir la meua filla, que conduïa el cotxe, es va aturar davant de casa. Tan bon punt vaig obrir la porta i vaig intentar baixar, un nen d'uns deu anys que jugava a pilota al carrer va venir corrents i em va preguntar: «Senyor, vol que l'ajudi?»

El cor em va fer un salt d'emoció. Un nen de deu anys, veí del barri, s'oferia per ajudar-me a baixar del cotxe. Em coneixia? Jo a ell no. Li vaig contestar: «Gràcies, com et dius?» «Em dic Larbi», em va respondre molt atent. «Deus anar al col·legi, oi?» «Sí», em va respondre somrient, amb un català perfecte.

Per la cara i el nom, el nen era fill de marroquins. El fet em confirma el que m'havien explicat. Els marroquins tenen un gran respecte pels avis. Els fills reben un bon exemple dels pares. Vaig entrar a casa emocionat i amb ganes d'explicar-vos aquesta bona obra. El bon nen samarità. Déu li ho pagui.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Corrupció i falta de consciència

En una conferència davant d'empresaris, eclesiàstics i alguns polítics, el cardenal Rouco va tocar el tema de la «corrupció que assota Espanya» i va dir: «El pecat funciona» així com la «pèrdua de la consciència de pecat, i se'n veuen les conseqüències dia a dia a Espanya. Per això una bona medicina és cridar a la conversió.» La pèrdua del sentit del pecat ja l'havien detectat Pius XII, Pau VI i Joan Pau II; també el Papa savi Benet XVI, que en va assenyalar la causa: «La pèrdua de la consciència del pecat és una conseqüència de la pèrdua del sentit de Déu.» La pèrdua del sentit del pecat també s'observa

Álvaro, un exemple de superació

Un dels moments més entenedors de la celebració espanyola va ser quan Álvaro, el fill amb síndrome de Down del tècnic Vicente del Bosque, va aixecar la Copa de Campió del Món. «El meu fill em va canviar la vida», ha afirmat més d'una vegada.

És ben coneguda la personalitat tranquil·la de Vicente del Bosque, però el que no tothom sap és que la personalitat humil i càlida del tècnic espanyol té una raó principal. «Al començament va ser molt dur, em preguntava per què m'ha tocat a mi i no a un altre. Una situació així a casa et fa relativitzar les coses. Et fa més sensible. És una benedicció per a tothom», va dir el tècnic. El desig de prevenir que neixin nens amb invalidesa genètica du a un ús progressiu del dictamen prenatal que, en cas de ser desfavorable, acabarà en un avortament.

N'hi ha que perceben aquestes dades com un suport a la independència de la jove embarassada. Quins valors estan en joc en l'anàlisi genètica anterior al naixement?, el respecte a l'existència humana, tant particular com col·lectiva, el respecte als mortals incapacitats.

Convé afirmar que neix una criatura amb la síndrome de Down per cada 800 parts, entre dones de 30 a 34 anys.

«La meua mare va anar al metge al segon mes d'embaràs. El metge va decretar la interrupció de l'embaràs, però la mare s'hi va negar. Set mesos més tard vaig néixer jo. Avui, el 1824, al Kärntnertor de Viena, estreno la meua novena simfonia, el meu cant personal a l'alegria de viure», va afirmar Ludwig van Beethoven.

CLEMENTE FERRER
Madrid

en el fet dels confessionaris buits en tantes esglésies —amb el confessor absent no es veuen penitents— i, com a paradoxa, llargues fileres per combregar. El papa Francesc pretén resoldre el passotisme davant del sagrament de la penitència i demana, als sacerdots, que «deixin les portes obertes de les esglésies i una llum encesa al confessionari». Diu que «el sagrament de la confessió no ha estat promocionat per molts dels nostres pastors durant anys i gràcies a Déu que estem canviant lentament aquesta tendència». Afirmar: «Si nosaltres ens apartem molt de Jesús se'ns va endurint el cor.»

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Segregar, no

Quan sento parlar de segregació, referida a l'escola, al nostre sistema escolar, no puc evitar una sensació de rebuig extrem, de repugnància

fins i tot, que em recorda altres cultures, altres èpoques històriques, altres països, perquè al nostre, a tot Europa, no hi ha hagut mai segregació, si es té en compte que el que significa és la separació racial i no cap altra. Als alumnes convé classificar-los bé, segons els coneixements, la preparació, les aptituds i fins i tot les inclinacions que tenen. Molts pares, en el seu legítim dret, opten per l'escola diferenciada per sexes, cosa que no és una discriminació, sinó una optimització de recursos, si es té en compte que es tracta de veritables recursos humans, els dels alumnes, que tenen un ritme diferent de maduració entre nois i noies. L'educació diferenciada per sexes està en auge a tot Europa i als Estats Units perquè dona més bons resultats acadèmics. Espanya, a la cua en educació i anem fent el frívol.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

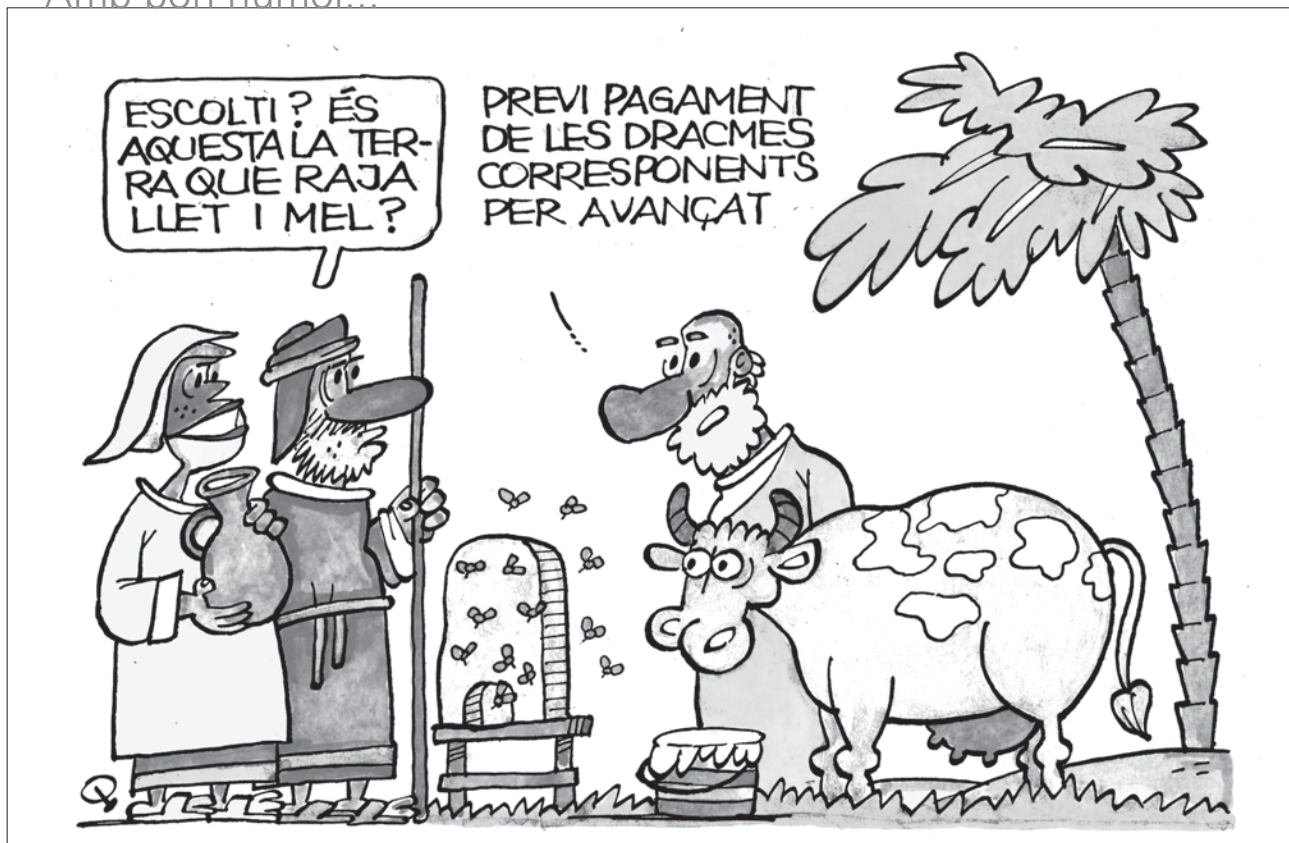
Catequesi i fe

Fa anys que em dedico a col·laborar amb els grups de catequesi de la meua parròquia i confesso que estic una mica desanimada. Veig passar tants grups de nens que es preparen per a la celebració de la Primera Comunió i alguns de Confirmació i després ja no els veus ni pel casament. Com podríem fer que a les nostres catequesis es conreés la fe?

Ens hauríem de preguntar seriosament si aquests nens que arriben als grups de catequesi tenen realment fe. Sovint ho suposem però en realitat tenen grans llacunes. Una catequista de la meua parròquia em va comentar una vegada que tenia un nen al seu grup que deia que no creia en Déu, i que el seu pare també opinava així. Vam tenir una trobada amb la família i el nen i vam arribar a la conclusió que no havia de fer la Primera Comunió. Els pares no tenien cap experiència de fe i assimilaven la celebració de la comunió a una festa i prou. Estem en una perspectiva clara de nova evangelització i això implica que moltes vegades els pares i els nens de la nostra catequesi han de rebre un primer anunci, una invitació a creure, a conèixer Crist per poder-s'hi trobar. A la recent encíclica *Lumen fidei*, que el papa Francesc acaba de publicar, se'ns diu i se'ns recorda una cosa molt elemental: «La fe de la trobada amb el Déu vivent, que ens crida i ens revela el seu amor, un amor que ens precedeix i en el qual ens podem recolzar per estar segurs i construir la vida. Transformat per aquest amor, rebem ulls nous, experimentem que en ell hi ha una gran promesa de plenitud i se'ns obre la mirada al futur.» Així doncs, cada vegada és més necessari a la catequesi i en tants àmbits de la pastoral ordinària plantejar les coses amb una clara perspectiva missionera i evangelitzadora. No podem donar una explicació i reflexió d'una fe que potser no existeix. Evidentment, en el cas de la catequesi cal implicar seriosament els pares en l'acompanyament del procés d'iniciació cristiana dels fills. I si no hi ha una resposta amb un mínim d'implicació cal ajornar la celebració dels sagraments, cosa que no equival a una negació. Cada vegada estic més convençut que el progrés real en la nova evangelització en què estem immersos només es consolidarà si encertem a estructurar una iniciació cristiana seriosa i eficaç a les nostres parròquies i comunitats. En un aspecte més pràctic em permeto suggerir-li algunes coses molt òbvies que aconsello als meus catequistes. En primer lloc que vegin en vostè una persona que creu, que viu la fe, que prega amb els nens que li confien i que prega molt per ells. No es desanimi i endavant en aquesta gran tasca eclesial que realitza.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor...

Un merescut homenatge

Lluís Tarruell i Plans

Arxiu-Museu Parròquia Puríssima

El dia 24 de maig de l'any 1963 va ser nomenat rector de la parròquia de la Puríssima de Sabadell, Mn. Joan Nonell i Renom. Amb aquest motiu el passat divendres 24 de maig, a les 8 del vespre, va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies, en complir-se els 50 anys d'aquesta efemèride. Van participar-hi la Coral Parroquial i una gran assistència de fidels que emplenaven l'Església.

Mn. Joan Nonell va ser ordenat sacerdot el 23 de març del 1947, i va celebrar la seva primera missa el 25 de març del 1947, dia de l'Encarnació.

En el llarg període de 35 anys, ha exercit la seva responsabilitat pastoral de servei a la comunitat, amb gran fidelitat i entrega, superant històricament el temps de dedicació de tots els rectors de la parròquia.

Són moltes les vivències i efemèrides viscudes, i cal deixar constància d'aquells fets més importants:

- Any 1975: crea el Despatx Unificat de servei a les altres parròquies
- Any 1985: celebració del primer centenari de la benedicció de l'actual església, datada del 31 de juliol de 1885, amb gran solemnitat d'actes religiosos i lúdics de transcendència ciutadana
- Any 1986: creació de l'Arxiu-Museu conjuntament amb Jaume Busqué i un grup de feligresos voluntaris, per tal de conservar el patrimoni i la història religiosa i cultural de la parròquia i de la ciutat
- Any 1993: edició de goigs per commemorar els 125 anys de l'erecció com a segona parròquia de la ciutat, el 25 de juny de 1868,

en substitució de Sant Pau de Riu-Sec que traspasa el seu patrimoni (Mare de Déu de Riu-Sec, Veracreu, pica baptismal), 50 anys de la restauració de l'església i també dels 50 anys del que fou centre parroquial.

—Any 1992: els cent anys del campanar amb la seva corresponent rehabilitació, restauració i neteja de la cúpula.

—Any 1997: la gran festa ben emotiva de les noces d'or sacerdotals amb una gran participació comunitària.

—Any 1998: arriba la seva guanyada jubilació als 79 anys i el diumenge 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, té lloc el relleu del rector amb el nomenament de Mn. Joan Nadal i Garcia.

Mn. Joan Nonell no va voler ser acomiadat, perquè es quedava

«Amb aquesta pràctica de les virtuts humanes i cristianes, Mn. Joan Nonell ens ha donat i ens està donant un testimoni exemplar»

a viure amb els sabadellencs, així ho manifestava al diari local «perquè desitjo continuar estimant i col·laborant dins la comunitat on he servit durant tants anys». Com a rector emèrit ha continuat donant servei pastoral i sacerdotal a la feligresia i a la ciutat de Sabadell.

Amb aquesta pràctica de les virtuts humanes i cristianes posades al servei de les persones d'una comunitat, Mn. Joan Nonell ens ha donat i ens està donant un

testimoni exemplar: visitant feligresos malalts i portant assiduament la comunió. Dirigint diversos equips de matrimonis. Com a consiliari de la Unió de Mares i del Grup Unim-nos. Organitzant i portant la direcció espiritual en els viatges parroquials.

Com a escriptor i poeta ha redactat textos teatrals amb missatge per escenificar. També té una gran facilitat en la confecció d'auques i rodolins amb una sana ironia, i mai no hi han faltat les típiques Caramelles per alegrar la festa de Pasqua. Cal destacar el gran contingut teològic i pràctic de les seves homilies i prèdiques, i la gran importància que dóna a la vida transcendent en els actes exequials. Finalment cal admirar la seva incorporació a la Coral Parroquial, per una gran afició al cant coral, malgrat la seva avançada edat de 93 anys.

Per aquests cinquanta anys, que hem intentat breument biografar, d'una constant entrega de servei als altres en una mateixa parròquia i ciutat, del nostre estimadíssim Mn. Joan Nonell, es fa mereixedor d'un gran agraïment i reconeixement col·lectiu de tots els qui l'hem conegut.

Sorteig de la rifa de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

El dilluns 8 de juliol va tenir lloc a la seu de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel el sorteig de la rifa 2013 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana. El sorteig es va fer davant notari.

1r premi: **06589**

2n premi: **02630**

3r premi: **01558**

Premi especial per al talonari núm. **098**

Ball de Sant Joan

Josep Riera

El passat dissabte 29 de juny es va representar al poble de Rodonyà (Alt Camp) el Ball de Sant Joan Degollat, ball parlat que es representava en aquesta localitat des del segle XVIII i que, a principis del segle XX es va deixar de fer. Malgrat aquesta situació el ball de Sant Joan Baptista de Rodonyà fou un d'aquests pocs casos en que més tardà a perdre's. Aquest fet

va possibilitar que fos un dels balls que Joan Amades, entre d'altres, va documentar i registrar cap als anys trenta, en el marc del seu estudi sobre aquest tipus de manifestacions de la cultura popular i tradicional. Una vintena d'actors que van participar en la representació, tots veïns del poble o vinculats a la població, van fer possible que durant una hora i mitja es gaudís d'aquesta obra recuperada amb una actuació esplèndida.

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 3

Guspires d'espiritualitat

El present de regal

David Guindulain, s.j.
Barri del Clot (Barcelona)

Va ser un dels meus primers llibres d'espiritualitat. Era el recull de contes de l'Anthony de Mello titulat *El cant de l'ocell*. Els primers relats em van captivar. No els entenia del tot però em parlaven d'un camí desitjable i real, que sols he intuït amb el pas dels anys. Recordo el conte d'un jove indi que, en plena època del monso, visitava un guru perquè l'ajudés amb les preguntes més transversals de l'existència. El primer que li diu el guru és si ha deixat el paraigua a la dreta o a l'esquerra dels seus esclops. En l'atenció d'aquell detall, estava el cap del fil que duia a totes les respostes. La consciència de les decisions més simples em fa cercar Déu on no esperava trobar-lo. La subtil

percepció del meu gest, gairebé inconscient, m'obre al Déu de la proximitat, del petit, del quotidià. Posar-me a comptar les respiracions; prestar atenció a les sensacions tàctils de la meua pell en contacte amb la roba, amb el terra, sobre la cadira; sentir els estímuls més primers, els que dono per descomptats... Inesperadament, això tan primari em connecta amb l'estil del Crist, principi i fi. Aquelles sensacions em porten a prendre petites decisions que, amb el temps, esdevenen hàbits, que, amb el temps, configuren la meua vida. L'atenció m'obre a la meravella i a un gran gràcies a Déu perquè el més assequible em va parlant d'Ell i em renova.

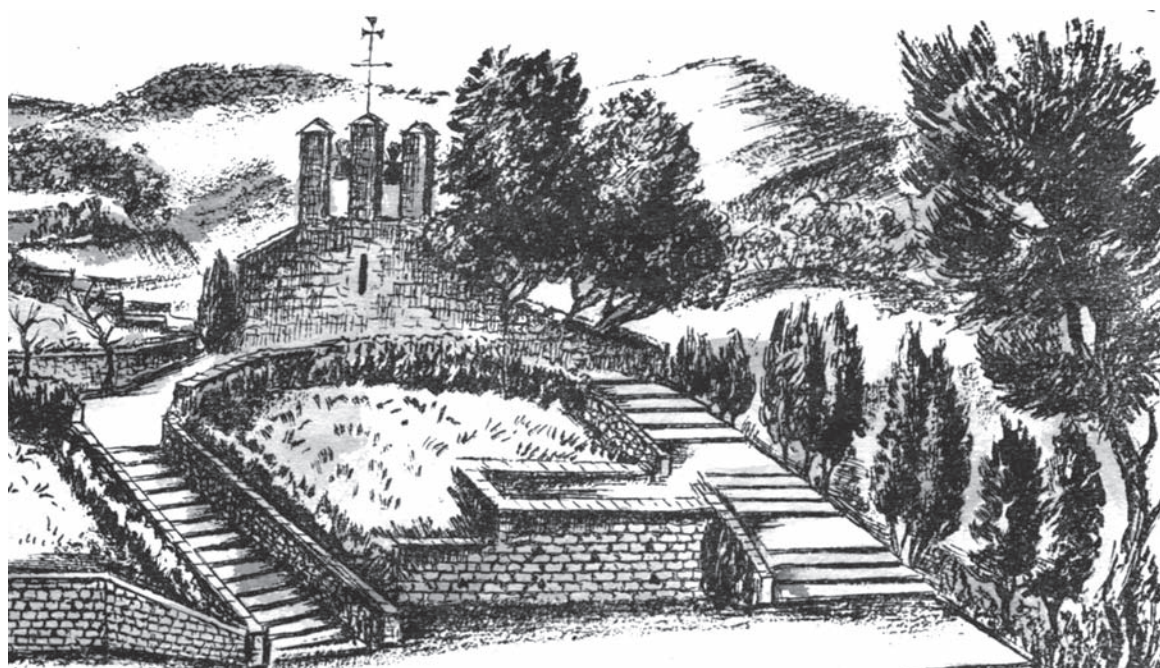
Cal cercar Déu en la bellesa de la Natura, en el compromís pels pobres, en els arguments que sostenen la veritat. Però, aquests espais sagrats, comencen per no tenir res per mesquí, vulgar o petit. El present vist de prop i amb atenció endinsa en la meravella de l'ara i aquí. Per això, es postula com a presència quotidiana del Senyor i fa viure agraïment. Com l'olor de pa d'avui o el tast del vi nou, com la frescor de l'aigua o el teclejar dels dits a l'ordinador. L'atenció al gest és escoltar el Déu que estima el petit i els petits. Un Déu fet no-res per amor i que aprofita el més minso per fer-se present. Així, present, com un gran regal ofert als qui anem cercant espurnes d'espiritualitat arreu.

Tradicions remeieres

Els frares caputxins i el conreu de les herbes remeieres

Els frares caputxins de Catalunya i d'Europa, especialment al llarg dels segles XVI-II i XIX, foren esguardats pels seus contemporanis com a experts conreadors de les herbes remeieres i alhora molt bons coneixedors de les seves propietats, ja que els caputxins les plantaven en les seves hortes i en sabien aplicar adientment llurs propietats terapèutiques. El pare Basili de Rubí (+ 1986) en estudiar el primer segle de vida caputxina a Catalunya ja posà en relleu com els frares conreaven «les seves hortes, que encerclaven de flors i plantes remeieres. Amaven la botànica i prengué celebritat, a Barcelona, el jardí anomenat de Jericó del convent de Montcalvari. Amb les flors embellien els altars i amb les plantes remeieres tenien tota classe de formularis i receptes per a guarir qualsevol malaltia».

Fou el caputxí Salvador de Barcelona (+ 1773) qui al seu temps destacà com a especialista, de manera força notable, en els estudis de botànica, car fou esmentat elogiosament per Josep Quer en el pròleg de la seva extensa monografia titulada *Flora española* (Madrid 1762), ja que fra Salvador de Barcelona fou qui estructurà l'ampliació de la nova apotecaria del convent de Santa Madrona

on, a més dels ungüents i preparats, s'elaborava el famós elixir caputxí «de la llarga vida» i l'*elixir salutis*.

En la tradició caputxina, algunes de les hortalisses també foren conreades per les seves propietats remeieres, per exemple l'api, el cogombre i la xirivia. A propòsit de l'api (*Apium graveolens*) el P. Hilari d'Arenys (+ 1976) recollí aquesta recepta: «Una unça de fulles seques bullides vint minuts ab un porró d'aigua; y després quan està tebi se li barreja un got de llet, pres en dejú és molt bo per retornar la veu pels ofecs

«Algunes de les hortalisses també foren conreades per les seves propietats remeieres, per exemple l'api, el cogombre i la xirivia»

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels Caputxins de Catalunya

y per l'asma y la tos; y que les fulles matxecades y barrejades ab vinagre y sal serveixen per fondre tumors y pels cops; y que lo such és bo per curar l'escorbut, les llagues de gargamella y de les cames»; (T.A., *Receptari*, s.d.). Pel que fa a les propietats terapèutiques del cogombre (*Cucumis sativa*) fra Jacint de Sarrià (+ 1778) indicà que: «Los cogombres domèstichs són frescos y bons per lo ventrell. Són molt olorosos que fan tornar en sí los que se desmayan. La llavò[r] és una de las quatre llavo[r]s fredas, y mou per orinar. Beguda la llavò[r] ab vi blanch o ab llet cura las llagas de la bufeta»; (BHC, *De algunas [h]erbas*, f. 144). A propòsit de les varietats de la xirivia (*Pistina sativa*), el mateix fra Jacint remarcà que «Totas las espècies són diurètiques y provocativas de orina, y espurgan las sabulas y arenas dels roïons»; (*Ibid.*, f. 136).

Acompanya aquesta nota una il·lustració que ofereix la panoràmica general d'una horta conventual, amb la ubicació de l'espai propi per al conreu de les herbes remeieres i digestives més pròpies de la tradició caputxina, especialment: créixens, sajolida, sàlvia, verdolaga, xirivia, borratja, marduix i tarongina.

Testimonis

Guareschi i l'adversitat

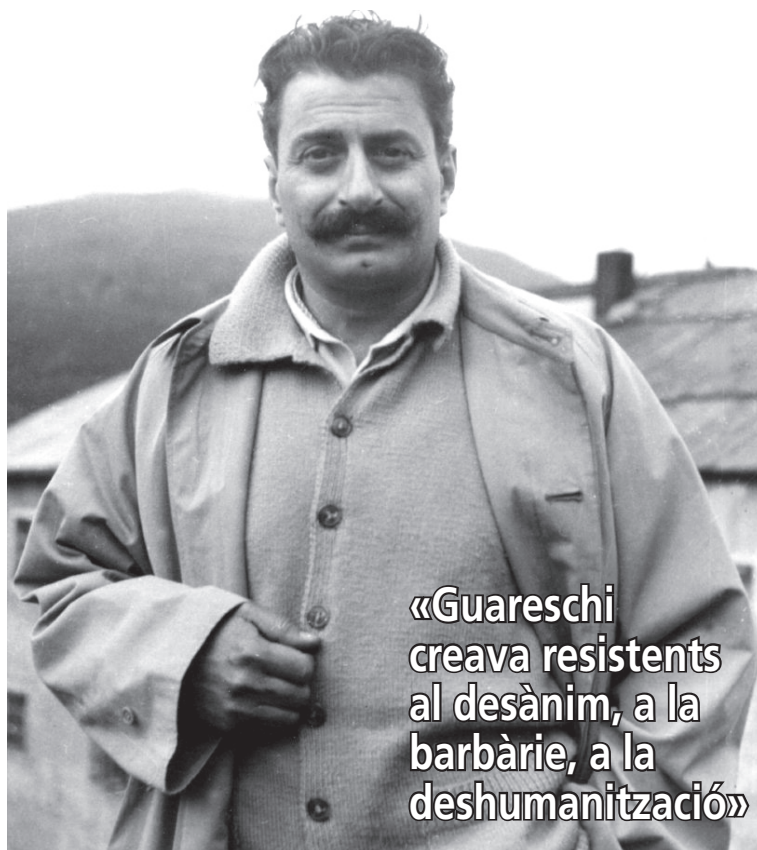
Hi ha un dibuix de Giovanni Guareschi que representa l'interior d'un camp de concentració nazi. Ell va estar presoner en tres camps: Beniaminovo, Sandbostel i Wietendorf. S'hi veu una filera d'homes cansats, famolencs, derrotats, que arriben de les pedreres al capvespre.

Passen els filats electrificats d'un *lager* alemany. Els guardes van armats amb metralletes amenaçadores. Al capdavant de la fila hi havia Guareschi (precisament qui seria després conegut arreu del món pel seu *Don Camilo*), amb el sac estripat a l'esquena. Ell donava testimoni perquè els seus companys se sentissin lliures, sent presoners.

Entraven cantant melodies italianes davant de les mirades atònites dels guardes. Però no podien fer-hi res. Les armes, fins i tot les més sofisticades, mai no aconseguiran bloquejar ni l'ànim ni l'esperança.

Guareschi, ja a dins del barracó, s'enfilava damunt d'un tauló i amb les paraules i gestos s'encarregava de no deixar apagar la flama que hi havia dins de cada home exhaust i humiliat fins a l'infinit.

Guareschi periodista, escriptor, actor, home d'àmplia cultura, narrava anècdotes, faules, llegendes; recitava poemes i fragments

«Guareschi creava resistents al desànim, a la barbàrie, a la deshumanització»

Josep M. Alimbau
Prevere, llicenciat en Teologia, medalla de plata de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

d'obres de teatre; explicava acudits i històries divertides amb finals aguts i sempre feliços. Allò enlluernava tothom. Assajava cançons cridant. En una paraula: creava «resistents». «Resistents» al desànim. «Resistents» a la barbàrie. «Resistents» a la deshumanització. «Resistents» al desalè; resistents al bloqueig de l'esperança!

Va ser el testimoni —la seva vida espiritual i apostòlica— que Guareschi només amb la seva presència, la veu, el seu saber fer i actuar va saber oferir distracció, alè, coratge, rialles i comunicar l'esperança cristiana! El seu excel·lent testimoni va donar ànims als qui estaven desanimats.

Va ensenyar a superar les hores baixes. Va crear un ambient per al riure fàcil i el somriure; per a la bondat i la bellesa de l'esperit fraternal i el record dels éssers estimats. Va inculcar sobretot l'esperança en el Déu de Jesucrist.

Des del Vaticà II s'afirma que «el futur de la humanitat està en mans dels qui són capaços de transmetre a les generacions futures raons —testimonis— per viure i esperar».

És donar-li sentit a la pròpia vida, fins i tot enmig de la degradació.

Del llibre «¡Ánimo!» (Editorial Claret)

Estiu solidari

Nova York, Lima, Juliaca i Ayaviri

M. Ángeles
Cano
Salesiana

I l'aventura continua. Finalment va arribar el 9 de juliol, dia de la nostra partida. Tots puntuals a l'aeroport, feliços, amb les nostres famílies, germanes de comunitat i persones de l'ONG que fan possible aquestes experiències. Tot a punt, quins nervis, comiat, fotos... i cap a dintre.

Com estava previst, vam iniciar el nostre vol cap a Lima fent escala a Nova York. Quina emoció! El viatge ha estat genial, tot i que ja us ho podeu imaginar, moltes hores, moltes cues, molts controls... Però ho anàvem superant tot, sabent que en algun lloc algú ens esperava, algú sense conèixer-nos ja sabia qui érem.

I així va ser, vam arribar a Lima. Malgrat un petit contratemps amb la documentació, vam poder sortir de l'aeroport. Allí hi havia sor Raquel, religiosa salesiana que s'encarrega dels voluntaris, i Teresa, una jove de Madrid que fa tres mesos que hi és col·laborant a l'oficina en tota la gestió de projectes. Quina alegria trobar-nos! Ens han portat a la casa provincial de les salesianes, que bé! Ens hem sentit com a casa, acollits i esperats. Sa-

«El viatge ha estat genial, tot i que ja us ho podeu imaginar: moltes hores, moltes cues, molts controls...»

bem que aquesta no és la nostra destinació final, però aquesta aturada a Lima ens dona forces per adonar-nos que ens esperen i ens animen a compartir aquestes setmanes amb les persones que ens trobarem. Gràcies a sor Raquel, sor Matilde i totes les germanes que ens han ajudat. Celebren amb nosaltres el fet que puguem seguir fent aquestes col·laboracions.

Raquel, Valentín, Núria i jo ens sentim feliços d'aquesta experiència que hem iniciat plegats. L'ambient entre nosaltres és genial, riem, fem bromes i revivim les anècdotes que ens van passant des que vam sortir de Barcelona. Encara ens queda molt per endavant.

Demà a primer hora agafarem un vol amb destí a Juliaca i allí ens esperen les salesianes per portar-nos a Ayaviri, el nostre destí final. Ens haurem d'abrigar una mica més i preparar-nos per superar el mal d'altura. Demà estarem a 4.000 metres.

Seguim el nostre camí amb il·lusió. Aviat us escriurem des d'Ayaviri. Salutacions a tot-hom.

Camí de la JMJ

Tinc un «e-mail»

Aquesta última setmana ha estat especialment emocionant. Vaig rebre un e-mail, un e-mail inesperat, una sorpresa ben gran. En João Guilherme té 21 anys i s'encarregarà d'acollir l'expedició de les OMP de la qual formo part. Ell viu a Paranaguá, i avui mateix es desplaça fins a Rio de Janeiro per començar a treballar en l'acollida de tants joves que viuran aquesta Jornada Mundial de la Joventut 2013. Abans de marxar, ens ha escrit personalment a cadascun dels integrants de l'equip per saber de nosaltres i intercanviar inquietuds i sensacions prèvies. També ens ha sol·licitat amistat a través del Facebook, perquè puguem seguir a través d'ell com es va gestant aquest esdeveniment.

Ja no puc esperar més, aquest noi m'ha transmès una il·lusió i un goig tan gran! Encara no el conec en persona, però sentim que ens uneixen tantes coses! És ben curiós com l'alegria de la fe es contagia fins i tot en l'entorn digital. Ell ens ha començat a introduir en el programa

«Ens ha començat a introduir en el programa d'activitats que realitzarem, com la catequesi amb els diferents bisbes, la rebuda del Papa a la platja de Copacabana, o el Festival de la Joventut»

d'activitats que realitzarem, com la catequesi amb els diferents bisbes, la rebuda del Papa a la platja de Copacabana, o el Festival de la Joventut. Aquesta última proposta és una autèntica experiència de com l'art, l'espiritualitat i la fe conformen un paper destacat en el desenvolupament de les societats.

Quin munt de propostes ens esperen! Aquest jovent està molt viu i molt compromès. Aquest e-mail que he rebut no és només un text de benvinguda, és en realitat l'evidència que Déu ja és entre tots nosaltres abans que en puguem prendre consciència. Aquest e-mail és com una abraçada al cor, d'un amic instrument de Déu, per cridar-nos a compartir la Bona Nova amb tots els nostres germans, parlin la llengua que parlin. Aquest e-mail ha estat com una alarma, tinc una cita amb Ell, cada dia, i ben aviat ens aplegarem tots al voltant de la seva taula per celebrar l'alegria de ser Fills de Déu.

Blanca
Serres
Col·laboradora
de les Obres
Missionals
Pontificies

Al barri de Sarrià de Barcelona hi ha el monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les. L'edifici actual és del segle XIX, però aquesta comunitat benedictina té més de mil anys d'història, i és una de les més antigues en actiu de Catalunya. Va ser fundat al segle X al cor del nucli antic de la Ciutat Comtal, a la parròquia romànica que encara avui porta el mateix nom. Passada l'edat mitjana, els conflictes bèl·lics la van afectar greument i les desamortitzacions de la primera meitat del segle XIX van obligar la comunitat a traslladar-se a la ubicació actual. Avui, al monestir de Sant Pere de les Puel·les hi viuen una trentena llarga de germanes, amb una ferma vocació monàstica i oberta a la vida de la ciutat.

Monestir

L'hostatgeria és la germana Catalina, que ens rep molt afablement, segons l'esperit de la regla de sant Benet. Amb ella passem a l'hostatgeria, molt lluminosa i totalment renovada fa uns anys. Està adaptada per a les persones amb poca mobilitat i ofereix connexió a internet. La germana hostatgeria remarca que «com es pot veure, les habitacions i la resta d'espais són confortables, però sempre es manté la senzillesa monàstica. Aquest esperit auster és necessari, perquè malgrat la comoditat no podem confondre l'hostatgeria d'un monestir amb un hotel». L'hostatgeria compta amb un menjador, un *office*, diverses sales —pensades sobretot per als grups— i un bonic oratori. Tot està impecablement net i polit.

Falta poc per a l'hora de vespres i la germana Catalina ha de baixar a l'església, perquè a part d'hostatgeria també és l'organista de la comunitat. Al cap de poca estona ens afegim a la pregària, a la qual assisteixen altres hostes i alguns fidels del barri. Mentre escoltem les notes de l'orgue i seguim les veus delicades de les monges, a poc a poc ens deixem atrapar per la tan necessària pau monàstica. A través dels himnes i els salms la comunitat lloa Déu i hi entra en diàleg, com fan tots els monestirs, i amb ells l'Església sencera, des de fa gairebé dos mil anys.

Acabades les vespres tots els hostes pugem al menjador en una atmosfera de recolliment que preludia el descans nocturn. Abans de començar a sopar

SANT PERE DE LES PUEL·LES

c/ Anglí 55, Barcelona

Tel. 932 038 915

www.benedictinescat.com/stpere/

a/e: cataterrats@gmail.com

preguntem a la germana Catalina quin és el perfil de les persones que vénen a l'hostatgeria: «És molt variat; entre setmana tenim alguns estudiants fixos, altres que necessiten el silenci per preparar-se per a acabar la tesi o fer oposicions. Els caps de setmana, hi ha diversos grups que es reuneixen per fer recés o realitzar altres activitats, a part d'algunes persones que vénen individualment per trobar un ambient de silenci, per reflexionar o fer recés, o per trobar algú que els escolti i poder expressar les seves inquietuds vitals de fons. Els monestirs han de ser llocs de sanació per a tothom qui hi va. Les característiques de les persones que s'allotgen és prou variat, i no preguntem mai a l'hoste per les seves creences. Tothom hi és benvingut.»

Els altres hostes amb qui compartim el sopar ja s'han hostatjat més d'una vegada a Sant Pere de les Puel·les, coneixen bé la casa i d'alguna manera també acullen els acabats d'arribar. La conversa és distesa i tranquil·la i aviat agafa un agradable caire familiar. El menjar és de bona qualitat i compta amb alguns productes que arriben al plat directament de l'hort del monestir. En acabar, cadascú se'n torna a la seva cel·la i a l'hostatgeria es fa un gran silenci fins l'endemà al matí.

Una acollida fraternal

Com a tots els monestirs el dia es lleva amb l'oració de matines, a les 6.00, però la primera pregària a què la majoria d'hostes assisteixen sol ser laudes, a les

GERIES MONÀSTIQUES

ir de Sant Pere de les Puel·les

8.00, que, tret dels diumenges, sempre enllaça amb la missa conventual. Mentre monges, hostes i fidels van arribant en silenci i s'asseuen al seu lloc, observem amb atenció l'església. L'altar està cobert per un bonic baldaquí d'alabastre, que juntament amb l'elegant columnata que delimita el cor de la comunitat, i les llànties, ens recorda un estil oriental. També està impregnada d'un cert esperit bizantí la capella del Santíssim, situada en un lateral de la nau. Està decorada amb mosaics daurats on apareixen sant Benet i santa Escolàstica, els fundadors del monaquisme d'Occident. Just davant per davant hi ha la capella de la Mare de Déu de Montserrat.

L'església s'ha acabat omplint no només d'hostes i altres persones que hi assisteixen habitualment, sinó també de grups que passaran el dia al monestir per dur a terme pregàries, reunions i tallers diversos. Al llarg de la pregària de laudes i de la missa tots els qui hi participem ens sentim una sola comunitat que prega a una veu i dona gràcies a Déu Pare pel nou dia que comença. Després de compartir fraternalment l'esmorzar amb la resta d'hostes tornem a enraonar una estona amb la germana Catalina. Li demanem per la idiosincràsia de Sant Pere de les Puel·les: «Sant Pere de les Puel·les, pel fet de ser un monestir urbà, té unes característiques força diferents d'un altre que es trobi en un ambient més rural o de muntanya. Aquí, com es pot veure, l'entrada i sortida d'hostes és contínua. Tenim un contacte diari amb persones de fora del monestir i això forma part, també, de l'esperit de servei propi del monaquisme.»

No tardem gaire a tractar un tema clau per a qualsevol comunitat religiosa: les vocacions. Actualment a Sant Pere hi ha quatre persones en formació. Constata també la baixada general de vocacions a la vida religiosa, i ens explica que avui les vocacions són més tardanes que anys enrere. «Aquesta és una nota general a gairebé totes les comunitats i ordes i és una característica pròpia del nostre temps, on tot sembla que es retarda uns quants anys. Ara les persones que senten la vocació ja han viscut molt i han fet un procés llarg de recerca quan truquen

a la porta del monestir.»

Com en tota comunitat, cada religiosa té assignada unes feines i cada monestir s'especialitza en una activitat concreta. A Sant Pere de les Puel·les hi ha un taller de restauració de documents antics, un d'enquadernació de llibres i documents antics, i un altre on es confeccionen ornaments litúrgics. Mentre la comunitat treballa fem un passeig per l'espaió hort de la comunitat, que és més gran que el monestir pròpiament dit. D'aquesta terra ben treballada en surten les fruites i les hortalisses que mengen la comunitat i els hostes. Aquest gran «hort urbà» no és fruit tant de la consciència ecològica moderna com de l'antiga tradició monàstica, ben arrelada en el treball de la terra.

A l'hora de dinar el menjador de l'hostatgeria s'omple amb els grups que passen el dia al monestir. El més nombrós és un grup que fa un taller de silenci segons el mètode Jalicz. També ens trobem amb un grup de les Fraternitats de Charles de Foucauld i encara amb la Fraternitat de Sant Pere de les Puel·les, un col·lectiu de laics afí al monestir que participa de l'espiritualitat benedictina. L'ambient és familiar i tothom s'hi sent com a casa, com si fóssim germans.

Aquesta és la certesa que s'emporta qui s'hostatja a Sant Pere de Puel·les: és acollit com un germà, se sent part plenament de la comunitat benedictina, i també de la gran comunitat que és l'Església. Les filles de sant Benet ofereixen la possibilitat d'hostatjar-se i trobar un oasi de pau i silenci dins mateix del ritme frenètic de la gran ciutat.

«L'ambient és familiar i tothom s'hi sent com a casa, com si fóssim germans»

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 12 al 19 de desembre

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ
DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM,
HO CELEBRAREM

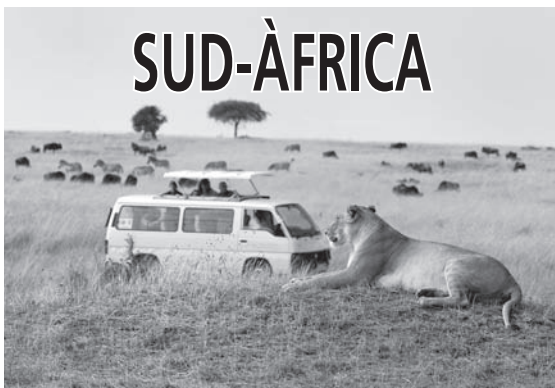
GRÈCIA

Reviure el segon viatge
de Sant Pau i la cultura
hel·lènica

Del 2 al 11 de setembre

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial
més austral

Del 19 al 30 de setembre

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

BERLÍN I POLÒNIA BÀLTICA

Del 7 al 14 d'octubre

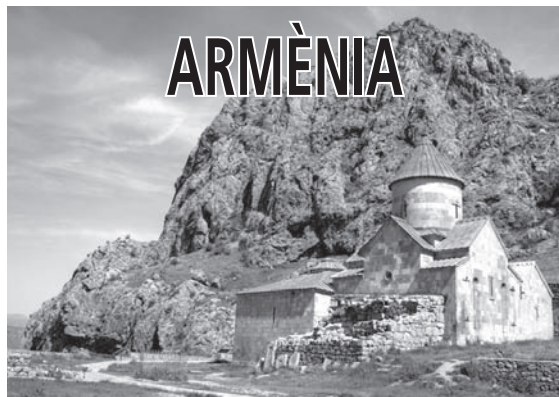
VIETNAM

Esplendor d'Indoxina

Del 5 al 15 de novembre

ARMÈNIA

País de fe

Del 23 de setembre
al 3 d'octubre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2014

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració
de l'Epifania-
TIMKAT- a
la Jerusalem
africana-
LALIBELA

Vuit ermites marineres / Bisbat de Barcelona

Ermita de Sant Simó, a Mataró

Joan Pallarès-Personat
Historiador

La via del tren i la carretera separen, avui, l'ermita de Sant Simó del Mar i la torrentera de Sant Simó, que davalla de Valldeix, de la darrera casa del nucli urbà, del barri de l'Havana, de Mataró. Nascuda al peu del Camí Ral, coneguda des del 1429, amb volada des del 1553, la majoria de l'edifici que veiem ara data del 1611, ho diu una placa a la façana.

L'edifici, d'un sol cos, amb l'antiga casa dels ermitans de planta i pis, emblanquinada i adossada al cantó de l'evangeli, avui té l'interior prou auster per destacar-ne res, però antigament havia contingut una important col·lecció d'exvots mariners. Un d'ells, la famosa Coca de Mataró, datada de cap a l'any 1450, extraordinària reproducció d'un vaixell, va desaparèixer misteriosament a primers del segle XX i avui és al *Maritiem Museum Prins Hendrik* a Rotterdam. Altres exvots ens parlaven d'aventures marines, de pirates, de naufragis, com l'enfrontament del *Sant Cristòfor* amb el seu patró Pere Silvestre, al davant de Mataró contra els pirates moros que assolaven les nostres costes, fet esculpit a la llinda de la sagristia.

Els exvots que no havia devorat el pas del temps va devorar-los la bogeria del juliol del 1936. Mataró, llavors amb guarnició militar que va rebel·lar-se, fou sotmesa a la fúria dels triomfadors, el rector de Santa Maria, el beat Josep Samsó, hi morí màrtir, els temples foren destruïts i Sant Simó, fora vila, també en resultà afectat.

Passada la guerra, l'ermita va refer-se. El 1951 s'inicià la restauració total. A la façana, de minsa rosassa damunt la porta rectangular, i amb sengles finestres en rectangle apaïsat a banda i banda, Francesc Serra va fer uns esgrafiats representant una família marinera. Damunt la finestra de la dreta de la façana hi ha una mare amb una nena de pocs anys al costat, que toca amb la mà dreta i sosté una altra noia damunt del braç esquerre, totes porten el cap cobert, com corresponia en aquells temps a les dones quan entraven en una església. Damunt de la finestra esquerra, el pare, pescador, té avarada

«El pare, pescador, amb la gorra a la mà esquerra, es disposa a entrar a l'ermita, portant sobre la dreta un exvot, la seva barca»

la barca, que porta el nom de *Sant Simó* a la platja, mentre ell, amb la gorra a la mà esquerra, es disposa a entrar a l'ermita, portant sobre la dreta un exvot, la seva barca. Amb culte diari, missa vespertina cada dia, la seva festa és el 28 d'octubre, en temps de Castanyada, i és força celebrada pels mataronins,

amb aplec i parades que ha revitalitzat la Comissió Cultural Recreativa de Sant Simó.

Sensació: contemplar el mar a la fresca dels plàtans a la porta de l'ermita, menjant un Sabre de Sant Simó comprat a qualsevol pastisseria de Mataró.

Viatjant pel món

Diumenges al Caucas

El mes de juliol els esdeveniments a les terres del Caucas reprenen l'alegria dels convidats a casa en temps de vacances estiuenques. A Armènia els dies llargs i calorosos de juliol maduren la fruita als arbres. Si visiteu per casualitat en aquests dies els llocs més emblemàtics del territori, no és estrany trobar pels mateixos camins que fem els turistes convencionals un col·lectiu de viatgers diferent, uns convidats especials. Un jovent alegre i joiós arriba amb grans autotocs, tots porten la mateixa inscripció en les boniques lletres armènies, a les seves samarretes: «Vine a casa.»

Els joves, nois i noies que pel seu accent i la seva manera de vestir ja els fem de les terres americanes, tenen quelcom familiar. La bellesa armènia de generacions els delata subtilment: la pell clara, com si fos de cera, el cabell negre i brillant com la obsidiana que hi ha pels camins, la gràcia en els cossos i sobretot la mirada sincera i compromesa: són jovent armeni de la diàspora. Aquests nois i noies, riallers i fascinats, arriben

El catholicos Sa Santedat Karekin II el diumenge a Echmiadzin.

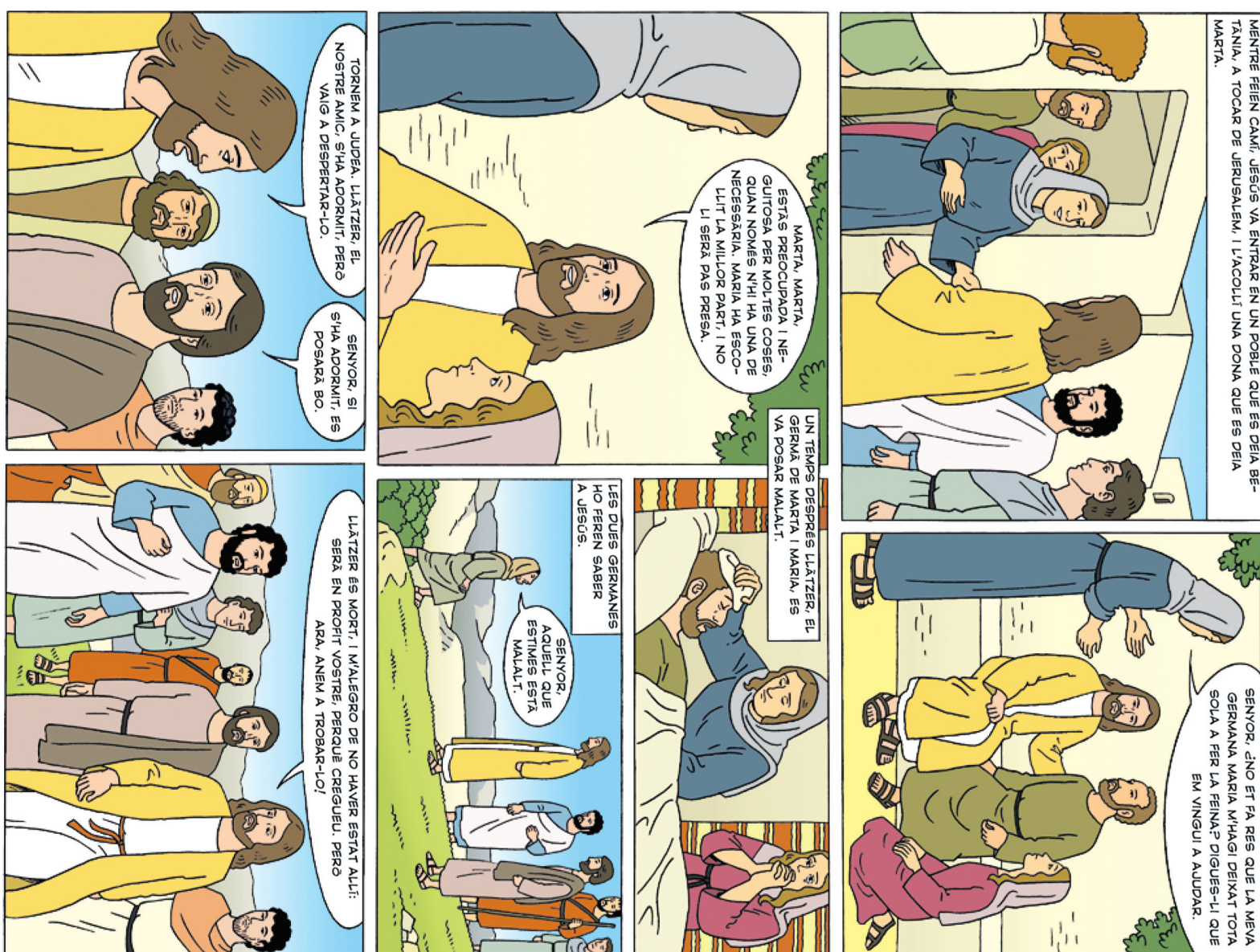
Bàrbara Virgil

Rutes bíbliques i
expedicions culturals
Ruth Travel

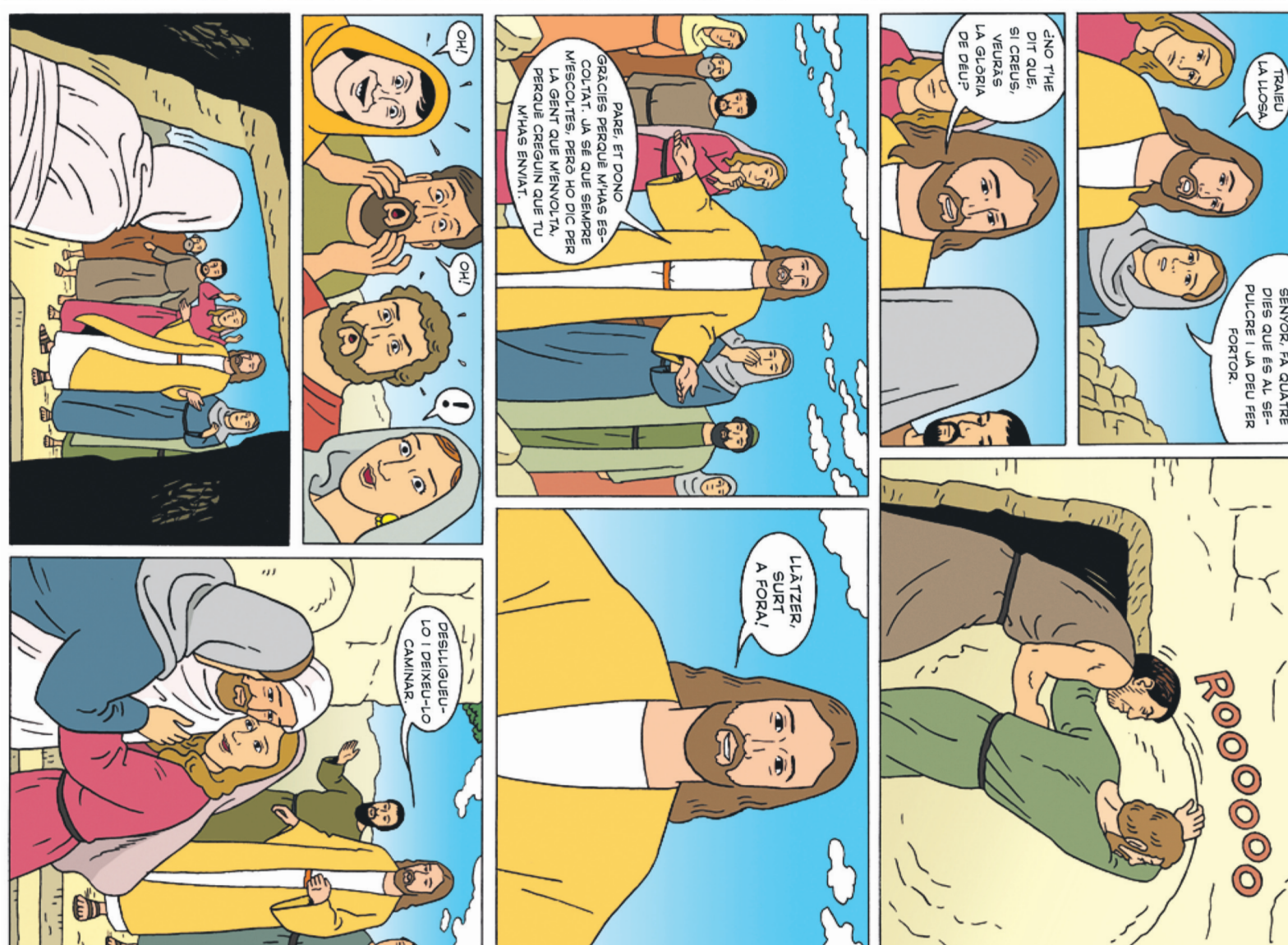
des del Canadà, des dels Estats Units i altres indrets... són part de la diàspora armènia que és convidada pels seus parents modestos, per compartir la petita terra de l'Armènia Oriental, últim bastió dels armenis lliures i independents. Allà celebren els diumenges a Echmiadzin, rebent la benedicció del Catholicós.

I viatjant encara més enllà, els diumenges a Geòrgia poden fer-te coincidir per casualitat amb uns convidats especials. Visitant la nova catedral a Tblissi, dedicada a la Santíssima Trinitat, més coneguda com a Sameba, multitud de nadons a coll de les mares van amunt i avall esperant l'arribada del Patriarca. Quins convidats més excepcionals! Són els benjamins de les famílies georgianes, els tercers fills. El Patriarca de l'Església georgiana bateja personalment des de fa uns anys tots els tercers fills dels matrimonis georgians. Allà coincidim amb en Sergo, georgià que viu a Múrcia. Ha arribat fa uns dies a Tblissi amb el seu petit, ja no tan nadó, per complir la tradició: un cristià més!

MARTA, MARIA I LLÀTZER

MARTA, MARIA I LLÀTZER

JUGA I APRÈN

Escriu en què et fa pensar el text:

«Senyor, aquell qui estimes està malalt»

Si participes amb la teva resposta, rebràs un premi de BCNmultimedia

Escriu-nos!

Paraula i vida

El viatge del papa Francesc a Rio de Janeiro

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El papa Francesc presidirà aquesta setmana, en el que serà el primer viatge internacional del seu pontificat, els actes de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que té lloc des de demà dilluns fins al proper diumenge a Rio de Janeiro, al Brasil. A més de presidir els actes principals de la JMJ, aquest viatge és també, de fet, el primer del Sant Pare al món llatinoamericà, el seu continent. En aquest sentit, és molt significatiu que el Sant Pare hagi volgut dedicar pràcticament tot un dia —el dimecres 24 de juliol— a visitar el santuari de la Immaculada Concepció d'Aparecida, la patrona del Brasil. El gest expressa la gran devoció del papa Francesc a la Mare de Déu, manifestada en molts gestos des dels mateixos dies posteriors a la seva elecció, i també la dimensió d'aquest viatge per a tot el món llatinoamericà. La visita a Aparecida li portarà sens dubte molts records personals, ja que allí es va reunir el Consell Episcopal d'Amèrica Llatina en la seva darrera

assemblea i el que aleshores era l'arquebisbe de Buenos Aires va tenir un paper molt destacat en la preparació del «Document d'Aparecida», que indica les prioritats de l'Església catòlica a Amèrica del Sud i el Carib en l'inici del segle XXI. La presència del papa Francesc en un país emergent, de gran influència en tot el continent sud-americà, és també una oportunitat perquè el nou Papa doni a conèixer el seu pensament sobre la situació social d'aquelles societats i sobre la missió de les comunitats catòliques. S'inscriuen, sens dubte, en aquesta preocupació, les trobades del Papa amb els dirigents del Brasil al Teatre Municipal de Rio —en un espai cívic, per tant— i la trobada amb els cardenals i bisbes del país i de tota la regió al Centre d'Estudis Sumaré, també a Rio. És molt previsible que aquest viatge ofereixi indicacions valuoses sobre les orientacions del nou Sant Pare tant per a l'Amèrica Llatina com per a tota l'Església catòlica. Els actes del programa papal amb els joves també

tenen un marcat sentit social i evangelitzador. El sentit evangelitzador està ben present en el lema de la JMJ, que són les darreres paraules de Jesús als apòstols segons l'evangeli de sant Mateu: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus.» Benet XVI, que sens dubte prepararà des del seu retir del Vaticà pels fruits del viatge del seu successor de cara als joves, en el missatge de convocatòria d'aquesta trobada ja els animava a fer-se testimonis de Crist i construir un món millor que el dels seus pares. Tindrà el goig de participar en aquesta jornada a Rio i donar les catequesis que es fan els tres dies previs a la trobada amb el Papa. Caldrà seguir atentament els fets i les paraules del papa Francesc durant els propers dies. Els joves cristians de les diòcesis catalanes —el viatge a Rio, en les actuals circumstàncies, no ha estat possible per a molts— es reuniran en una trobada interdiocesana a Llinars del Vallès, en sintonia amb els esdeveniments de la Jornada de Rio.

Als quatre vents

El Papa al Brasil

L'estàtua de Crist Redemptor, de 38 metres d'alçada, sobre el turó de Corcovado, de 709 metres, manté des de la seva construcció, l'any 1931, els braços oberts com si oferís una abraçada a la població de Rio de Janeiro que té als seus peus. Aquesta abraçada tindrà aquests dies una significació especial, perquè el Brasil, el país amb més catòlics del món, acollirà, entre els dies 23 i 28 d'aquest mes de juliol, la 28 Jornada Mundial de la Joventut, successora de la inoblidable experiència presidida a Madrid per Benet XVI. Precisament va ser aquest Papa qui va anunciar que la nova JMJ seria al Brasil el 2013. Un gran esdeveniment que aquest estiu concentra sobre el país americà les mirades del món, com passarà també el 2014, quan sigui seu del Campionat Mundial de Futbol. Des de l'anunci de la gran jornada juvenil fins a la seva celebració hi ha hagut un canvi al Vaticà, on un nou pontífex governa l'Església. Un

argentí, per tant un veí del gran país brasiler, un home proper, no sols pel seu origen geogràfic, a les realitats llatinoamericanes. Joan Pau II va visitar el Brasil l'any 1980. No va ser un viatge plaent. En aquells moments el contenciós entre el govern i l'episcopat va posar a prova el caràcter pastoral de la visita en diverses ocasions. Fins i tot s'observaven atentament els seus gestos davant alguns representants de la Teologia de l'Alliberament. El Papa va passar de la recepció oficial a visitar els presos d'una presó, i a estar amb els joves, els pobres i els malalts. Precisament Joan Pau II és un dels patrons de la visita actual del papa Francesc. Els altres són Nostra Senyora de la Concepció d'Aparecida, el santuari de la qual és visitat anualment per deu milions de persones, sant Sebastià màrtir; fra Galvão, primer sant brasiler, i santa Teresa de Lisieux. Els sants són tan variats com complementaris. El pa-

pa Francesc cridarà a tothom a la santedat, seguint l'estela del Concili Vaticà II, però especialment els joves, amb qui es reunirà en un gran parc. També té previst dedicar un temps a confessar, després d'haver dit, en una de les audiències romanes, que la confessió no és una bugaderia ni un poltre de tortura, sinó un encontre amorós amb Jesucrist. Li serà lliurada la clau de la Ciutat, com es fa amb els hostes distingits, però el que li interessa al Papa és la clau que obre els cors a la gràcia de Crist. Hem de pregar aquests dies, acompanyant-lo en el seu viatge, perquè siguin molts els fruits de la seva presència en terres americanes, perquè moltes persones, especialment els participants a la JMJ es decideixin a seguir Jesús mitjançant una conversió que marqui les seves vides en el futur. Des de Rio de Janeiro o des de milers de quilòmetres, el tindrem molt a prop aquests dies que han de ser de molta gràcia de Déu.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

JULIOL

21. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any, Verd.
Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluc 10,38-42
SANTORAL: Daniel, prof.; Llorenç de Bríndisi, doctor; Pràxedes, vg.
22. DILLUNS

Santa Maria Magdalena (MO), Blanc.
Lectures: Èxode 14,5-18 / Salm Èxode 15 / Joan 20,1.11-18
SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.
23. DIMARTS

Santa Brigida (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8. Urgell: *Beat Josep Sala Picó* (ML), Vermell.
SANTORAL: Bernat, Maria i Gràcia, mr.; Cunegunda, rel.
24. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9. O bé: *Sant Xarbel Makluf* (ML), Blanc.
SANTORAL: Borís, mr.; Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mr.; Víctor, mr.
25. DIJOUS

Sant Jaume (S), Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28
SANTORAL: Valentina, vg. i mr.
26. DIVENDRES

Sants Joaquim i Anna (MO), Blanc.
Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Mateu 13,18-23
27. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Mateu 13,24-30. Barcelona, Sant Feliu i Terrassa: **Sant Cugat** (MO), Vermell; Barcelona: **Santes Juliana i Semproniana** (S), Vermell.
SANTORAL: Aretes, mr.; Aureli, mr.; Celestí I, p.; Pantaleó, mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

A l'escolta de la paraula

Amb pocs trets, Lluc presenta una comunitat real (noms propis), representativa, ubicant-la en un lloc indeterminat: «*S'esdevingué que, mentre ell feia camí, va entrar a certa aldea. Certa dona, de nom Marta, el va acollir a casa seva; aquesta tenia una germana, anomenada Maria, que, asseguda al costat prop dels peus del Senyor, escoltava la paraula*» (Lc 10,38-39). Descriu una comunitat femenina, presidida per una dona («a casa seva»), Marta, una preposita molt possessiva («tenia»). Distingeix entre la forma hebrea del nom, Mariam (text normal), i la grecitzada, *Maria*, indicant aquí que es tracta d'una comunitat mixta on els autòctons hebreus (Marta) hi tenen un paper predominant. La fracció hel·lenista està a l'«escolta de la paraula», manera de designar l'ensenyança que Jesús ressuscitat («el Senyor») continua impartint als qui estan oberts per escoltar. «Marta, però, estava absorbida per tot el servei», per les tasques ministerials, desinteressant-se de l'hoste que tan sols materialment havia «acollit»: «*Es plantà i digué: "Senyor, ¿no t'importa que la meva germana m'hagi abandonat tota sola a servir? Diques-li, doncs, que tingui cura de mi."*» La duresa amb què s'adreça a Jesús revela la forma autoritària com dirigeix la comunitat; la darrera frase, atestada pel còdex Beza, manifesta que ho fa girar tot entorn de la seva persona. Jesús l'adverteix severament (repetició del nom): «*¡Marta, Marta, et torbes molt!*» El text normal ho embelleix amb una glossa: «*Et neguiteges i et torbes molt amb tantes coses; tan sols poques coses o una són necessàries*», que no fa sinó distreure l'atenció dels lectors fins a fer-ne un paradigma de la vida activa acarada amb la contemplativa. El que està en joc és l'elecció que Maria ha fet a consciència: «*Maria ha escollit la part millor, que no li serà pas presa.*» En llengua semítica, de dues «la bona» equival a «la part millor», relativitzant l'altra. Té la seguretat que ningú no la hi podrà arrabassar.

Lectures bíbliques

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Gn 18,1-10a

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Salm, responsorial

14

Qui podrà viure a la muntanya sagrada?
El qui obra honradament
i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

Mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honra i aprecia els fidels del Senyor. **R.**

No fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent.
El qui obra així mai no caurà. **R.**

Lectura segona

Col 1,24-28

El misteri que d'ençà que existeixen els segles, Déu guardava amagat, ara l'ha revelat al seu poble sant

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

Glòria Monés

Al·leluia

Lc 8,15

Feliços els qui amb cor bo i dòcil guarden la paraula de Déu, i donen fruit amb perseverança.

Evangelí

Lc 10,38-42

Marta l'acollí. Maria ha escollit la millor part

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

Urgell

Xarxes socials, telèfons intel·ligents, tauletes... com afecten la comunicació interpersonal?

Celebrada la desena edició de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell

Redacció

Sant Julià de Lòria

En un moment marcat per la ràpida evolució de les tecnologies aplicades a la comunicació, com estan transformant la societat aquestes tecnologies? Aquesta era una de les qüestions plantejades a la desena edició de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, celebrada a Sant Julià de Lòria el 5 de juliol passat. Van oferir respostes —i també preguntes a l'entorn d'aquesta qüestió— el periodista i director del programa *8 al dia* Josep Cuní, el sociòleg i director de l'Institut d'Estudis Catalans Salvador Giner, i el director de la càtedra, el filòsof i teòleg Francesc Torralba.

Per començar el debat, titulat *La comunicació interpersonal en la societat xarxa* el bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives, va destacar que «ens trobem en una cruïlla de la història» en el sentit de lloc de trobada i de discerniment, «la qual cosa ens impel·leix cada cop més a potenciar allò que és essencial i a transmetre-ho amb missatges clars i entenedors». Però una cruïlla és alhora un lloc on no t'hi pots quedar, si no és amb risc de caure en la banalitat o la superficialitat, per la qual cosa cal prendre un camí malgrat no tenir la certesa absoluta que sigui la millor opció, va afegir. En aquest sentit, va recordar les paraules del papa Francesc quan deia que prefereix «una Església que s'equivoca perquè fa alguna cosa que no pas una Església que emmalalteix perquè es queda tancada en ella mateixa».

El mòbil i el neguit constant

Tot seguit, el periodista Josep Cuní va parlar d'*El valor de la comunicació en la societat xarxa*. Va començar el seu discurs fent autocrítica de la professió periodística i constatant que el telèfon mòbil ha canviat substancialment i en molt poc temps tant els hàbits socials com els hàbits professionals dels periodistes. El mòbil, reflexionava Cuní, ha canviat la nostra mirada sobre la realitat, restant distància crítica sobre els fets del dia a dia i afegint confusió a l'hora de discernir allò que és realment notícia d'allò que és merament anecdòtic o banal. Una confusió que s'afegeix a la que patim com a conseqüència de la crisi instal·lada des de fa uns quants anys en la nostra societat, i a la qual se suma encara un altre factor de distorsió, com és creure'ns que podem dissenyar i determinar el futur quan el futur és, per naturalesa, imprevisible, va dir. Aquest clima de confusió, conclouia Cuní, ens fa anar esverats: el neguit per la immediatesa provoca que acabem transmetent obvietats i anul·la gairebé tota possibilitat de reflexió.

Per la seva banda, Giner va parlar de la comunicació interpersonal en la societat digital. Va començar amb una

El ponents de la Càtedra de Pensament Cristià, presidits per l'arquebisbe Joan Enric Vives.

JOSEP CUNÍ:
«El mòbil ha canviat la nostra mirada sobre la realitat, restant distància crítica sobre els fets del dia a dia»

SALVADOR GINER:
«Les tecnologies actuals ens ofereixen succedanis de comunicació: bocins d'informació sovint intrascendents, que ens apropen gairebé a crits primaris»

«reflexió cautelar» pel que fa a la «dèria del món modern de posar etiquetes a la societat humana», i va desmuntar el «mite» que vivim actualment en la «societat de la comunicació», atès que «no hi ha comunicació sense diàleg». Des del seu punt de vista, les tecnologies actuals ens ofereixen succedanis de comunicació: «bocins d'informació sovint intrascendents, que ens apropen gairebé a crits primaris». I es demanava Giner si «allò que ens fa humans és transmissible a través d'aparells com el telèfon mòbil», i, anant encara més enllà, si «la tecnocultura és compatible amb el creixement humanista». El Dr. Giner afegia que possiblement hauran de passar deu o quinze anys abans no puguem tenir alguna primera resposta a aquestes qüestions, però expressava alhora la seva confiança en el fet que «sempre hi haurà una possibilitat de tria

personal, per petita que sigui, tinguem o no un mòbil a les mans».

Sols en xarxa?

El seminari va acabar a la tarda amb la ponència de Torralba, titulada *La recerca de sentit en l'univers digital*. Partint de la premissa que un dels trets essencials de l'ésser humà és la recerca de sentit a la seva existència, el filòsof es demanava en quina mesura aquesta recerca és possible a través de les xarxes virtuals de comunicació, les quals sovint ens poden provocar una sensació de soledat o de buidor, i alhora es plantejava quin encaix poden tenir en aquest univers virtual institucions com la família, l'escola o l'Església, que són les que tradicionalment han exercit la tasca de proporcionar un sentit, personal i social, de l'existència.

Tortosa

El nou bisbe fa una crida a la unitat

El prelat valencià demana que «les diferències legítimes no es converteixin en divisions»

Ignasi Miranda
Tortosa

La catedral de Tortosa va acollir, el dissabte 13 de juliol, la missa d'inici del ministeri pastoral d'Enric Benavent com a bisbe d'aquesta diòcesi. En la seva homilia, el nou pastor va fer una crida a tots els creients perquè serveixin l'Església amb generositat, pensant en els altres i sobretot en els qui més ho necessiten. «El ministeri del bisbe no s'acaba en l'Església, sinó que s'ha d'estendre a tots els homes. Hem d'intentar sembrar horitzons d'esperança per a tothom, sobretot per als qui no tenen feina ni llar, els qui pateixen situacions conflictives i els malalts», va dir Mons. Benavent. En la mateixa línia, va expressar el desig que tots els creients, començant pels mateixos bisbes, «trobin en Crist consol i esperança», i va destacar la importància de la unitat entre tots els membres de l'Església, quan va expressar el seu desig que «les diferències legítimes no es converteixin en divisions, perquè així el missatge de l'evangeli no pot ser creïble».

Dins la mateixa reflexió social, el bisbe de Tortosa va assegurar que els cristians «no poden solucionar tots els problemes del món, però no han de quedar-se tampoc indiferents davant d'aquells que necessiten esperança en els seus cors». Benavent va defensar una «actitud d'acollida a tots, creients i no creients, tot sabent que Déu pot acollir tothom per camins de vegades desconeguts».

Una celebració molt viscuda

A Tortosa, en una catedral plena de gom a gom, es va viure una festa de comunió. Després de l'entrada d'Enric Benavent per la porta principal, acompanyat per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Jaume Pujol, i pel de València, Carlos Osoro, va començar l'Eucaristia, inicialment presidida per Mons. Pujol. Després, un representant de la Nunciatura del Papa a Espanya i Andorra va llegir les lletres apostòliques del papa Francesc,

Agustí Codinach

el nomenament, i després es va produir la cessió de la càtedra al nou titular de la seu tortosina. La presa de possessió es va completar amb unes paraules de Josep-Lluís Arín, fins ara administrador diocesà i a partir d'ara probablement vicari general. Després, va continuar la litúrgia normal de la missa.

La celebració va ser concelebrada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, el cardenal Ricard Maria Carles, l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, la resta dels bisbes de Catalunya, l'arquebisbe de València, Carlos Osoro, i l'arquebisbe de Saragossa, Manuel Ureña, entre molts altres. També van concelebrar desenes de preveres i van assistir-hi diversos diaques. Entre les autoritats civils, destacava la presència de la vicepresidenta de la Generalitat, Joana Ortega, el president de les Corts Valencianes, Juan Cotino, i l'alcalde de Tortosa, Ferran Bel.

Al final de la celebració, Mn. Josep Lluís Arín va treure el reliquiari de

«Hem de sembrar horitzons d'esperança per a tothom, sobretot per als qui pateixen situacions conflictives i els malalts»

la capella de la Mare de Déu de la Cinta perquè el besés el nou bisbe, moment acompanyat per l'himne a la patrona de Tortosa i, després, per l'himne a la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València, i pel cant del *Virolai* a la Mare de Déu de ontserrat.

Pluralitat i caritat

Enric Benavent, en declaracions al programa *El primer cafè* de Ràdio Estel, va destacar que una de les grans prioritats és «buscar camins per a la nova evangelització i veure com es pot anunciar l'evangeli d'una manera nova, acollint totes les persones i estant ben oberts a tots els qui s'acosten a l'Església». D'altra banda, sobre la pluralitat de l'Església, va elogiar la transversalitat dels cristians a l'hora de defensar les seves idees sobre els temes socials i polítics que són opinables, i va alertar novament davant el perill de divisions en qüestions fonamentals: «De vegades, amb tanta pluralitat, pot faltar la caritat. Ens acusem els uns als altres, dins la mateixa Església, de ser responsables de les dificultats que avui estem patint o de la situació de l'Església. I quan ens acusem els uns als altres faltant a la caritat, l'Església mateixa no és creïble perquè es dificulta l'anunci de l'Evangelí.»

Sant Feliu de Llobregat

Dos aspirants al diaconat permanent reben el lectorat

I.M. / Sant Boi de Llobregat

La parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, va acollir el divendres 14 de juny una celebració eucarística on van rebre el lectorat Rafael Galofré i Albert Manich, dos aspirants al diaconat permanent. El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, que va presidir la missa, va destacar la importància del ministeri de lector, mitjançant el qual la persona que el rep no només té l'encàrrec de transmetre la paraula llegint-la, sinó sobretot de fer-la seva i viure-la, des de l'opció

de promoure grups de lectura de textos sagrats. A la missa, Mons. Cortés va estar acompanyat de sacerdots concelebrants (entre ells Josep Serra, responsable del Diaconat a la Província Eclesiàstica de Barcelona), diaques assistents i un bon nombre de candidats al diaconat de les diòcesis de Sant Feliu, Barcelona i Terrassa amb les seves famílies. A més, van participar-hi també molts feligresos tant de la mateixa parròquia de Sant Baldiri, a la qual pertany Albert Manich, com de la de Sant Vicenç dels Horts, a la qual està vinculat Rafael Galofré.

Barcelona

Nous locals diocesans a Sant Pau del Camp

El cardenal Martínez Sistach inaugura i beneeix les noves instal·lacions curials

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Al cor del barri del Raval, en l'històric monestir romànic de Sant Pau del Camp, l'1 de juliol passat es van inaugurar i beneir els nous locals de diverses delegacions diocesanes de l'arquebisbat de Barcelona. «Comencem una nova etapa amb il·lusió i ganes de servir l'Església», va afirmar el cardenal Lluís Martínez Sistach, «la vostra presència aquí ha de ser un signe evangèlic en un barri amb tantes dificultats socials i econòmiques». L'arquebisbe de Barcelona va reconèixer que tot canvi provoca certes molèsties i incomoditats, però que, en aquest cas, els avantatges estan per sobre dels inconvenients. Així ho comencen a constatar ja els delegats i els seus col·laboradors, que asseguren haver tingut a Sant Pau una acollida extraordinària.

«Aneu a les perifèries... Aneu als llocs més populars, on hi ha la gent», va dir també el cardenal Martínez Sistach. Recordant una de les consignes més insistents del papa Francesc, el purpurat barceloní va convidar les delegacions diocesanes a apropar-se la gent i a estar sempre disponibles. I va afegir: «No oblideu que les delegacions sou el cor que fa batejar tota la pastoral diocesana!» Les delegacions que ja treballen als nous locals són les d'Apostolat Seglar, Confraries i Germandats, Ecumenisme i Relacions Interreligioses, Pastoral Obrera, Pastoral Social, Pastoral de la Salut, Secretariat de Pastoral Gitana i Secretariat de Pastoral Penitenciària.

Experiència de comunió

L'acte d'inauguració dels nous espais habilitats a Sant Pau del Camp per a la cúria diocesana es va iniciar amb una senzilla però evocadora pregària, acompanyada per la capella de música de Sant Pau del Camp amb el cant de l'*Ubi caritas*. Tot seguit, Mn. Francesc Tort, rector de Sant Pau del Camp, va explicar les obres que s'han dut a terme per adaptar els espais als nous serveis i va animar tothom a aprofitar aquesta nova etapa per créixer en fraternitat i comunió. «També per a la parròquia aquest trasllat és un enriquiment —va afegir—. És una ocasió per viure més profundament la comunió diocesana. Les delegacions donaran més vida a la parròquia i això sempre és profitós.»

Entre els delegats les primeres impressions han estat també positives. Anna Almuni, delegada d'Apostolat Seglar, reconeix que, tot i que el trasllat ha estat motivat per qüestions econòmiques i no pastorals, el resultat ha estat molt satisfactori. «Agraïm l'acompanyament de tot el procés que hem rebut per part del bisbat —afirma—. Estem contents perquè l'adequació dels espais és molt millor que la que teníem i un cop ubicats,

Agustí Codinach

hem descobert que les relacions entre delegacions són molt més fàcils.» És una opinió que comparteixen Mn. Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social, i Mn. Pepe Rodado, de Pastoral Obrera. «El lloc per a nosaltres és idoni —reconeix Rodado—. Ens hi trobem molt bé, perquè és un barri molt semblant als barris on està present la pastoral obrera.»

La sortida de les delegacions diocesanes de l'emblemàtica Casa de l'Església de Rivadeneyra ha estat gairebé obligada. Segons va explicar el cardenal, «el trasllat ha estat inevitable perquè calia remodelar l'edifici i totes les delegacions no podien ser acollides al palau episcopal». «Encara que no es- tigueu al palau episcopal —va afegir el

«Comencem una nova etapa amb il·lusió i ganes de servir a l'Església. La vostra presència aquí ha de ser un signe evangèlic en un barri amb tantes dificultats socials i econòmiques»

cardenal— us demano que sigueu ben conscients que formeu part de la Cúria diocesana i que sou col·laboradors del pastor diocesà. Desitjo que aquesta nova presència aquí de diverses institucions diocesanes representi una millora per al barri.» L'edifici de Rivadeneyra serà llogat per poder afrontar el cost de la remodelació.

L'acte d'inauguració i benedicció dels nous locals de Sant Pau del Camp va comptar amb la presència del nou director d'Afers Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell, així com d'altres representants polítics. També van assistir-hi els vicaris episcopals Joan Cuadrench i Salvador Bacardit, i representants de diverses tradicions religioses.

Aprofundint en la riquesa del Concili Vaticà II

Eduard Brufau / Barcelona

Dins de les celebracions dels 50 anys del Concili Vaticà II la Facultat de Teologia de Catalunya ha dedicat un curs d'estiu a aquest esdeveniment fonamental de l'Església catòlica contemporània. Sota el títol *L'actualitat del Concili Vaticà II. 50è aniversari* es va voler reflexionar sobre l'esperit i els documents conciliaris per fer-los aplicables a la complexa societat d'avui dia.

Entre els dies 1 i 3 de juliol diversos professors de la Facultat com ara Norbert Miracle, Xavier Morlans, Peio Sánchez, Jordi Font, Emili Marlès, Daniel Palau i Gaspar Mora van

tractar diversos aspectes d'aquest gran esdeveniment eclesial. A part d'endinsar-se en el context històric i d'analitzar i explicar els diferents documents conciliaris, especialment les constitucions dogmàtiques, també hi va haver temps per enfocar el Concili des de punts de vista menys habituals. Així, una de les sessions va consistir en un cinefòrum al voltant de la pel·lícula *Joan XXIII, el Papa de la pau*, i en una altra es va fer una lectura dramatitzada de fragments d'homilies de Joan XXIII i Pau VI. Encara en una altra sessió, una taula rodona va donar l'oportunitat de conèixer l'opinió de diversos testimonis sobre l'impacte del Concili Vaticà II en la vida

de l'Església. En aquesta sessió hi van participar Josep Hortet, rector de la Mare de Déu del Port, Lourdes Soler, abadesa emèrita de Sant Pere de les Puel·les, i Cori Casanova, metgessa i professora de la URL-Blanquerna.

Amb aquest curs d'estiu la Facultat de Teologia de Catalunya va completar un curs acadèmic marcat pels cinquanta anys de l'obertura del Concili Vaticà II.

La celebració coincideix amb un moment en què l'Església, amb el pontificat del papa Francesc, ha pres un camí de renovació per ser més pobra i més coherent davant d'una societat en transformació i molt tocada per la crisi.

Barcelona

Cinquanta anys de fidelitat

Mn. Joan Guiteras ha celebrat les noces d'or sacerdotals

Carme Munté
Barcelona

Fidelitat. Aquest és el títol del llibre que Mn. Joan Guiteras Vilanova ha escrit amb motiu dels 50 anys de sacerdoci i que ha estat editat pel Centre de Pastoral Litúrgica. Un valor, el de la fidelitat, que resumeix molt bé el que ha estat tota una vida al servei de l'Església. No és tant que no hi hagi hagut dificultats i temps de crisi —sempre n'hi ha—, com que han quedat soterrats pels moments d'alegria al llarg de la vida pastoral i l'acompanyament als altres.

«Si bé és Nostre Senyor qui n'ha de fer balanç, puc dir que estic content de tots aquests anys de sacerdoci.»

Els inicis

Tot va començar de petit. Pels carrers de Sant Llorenç Savall, Joan Guiteras ja jugava a ser capellà. El testimoni del rector, l'ambient cristià viscut en família... tot afavoria aleshores la crida vocacional. I així va ser com als 11 anys va entrar al Seminari Menor de la Conreria on, juntament amb 200 companys més, va passar uns anys que defineix com de molta il·lusió i diversió. «Són els anys que he rigut més...», explica Mn. Guiteras. Després va venir l'època del Seminari Major... Eren uns temps en què entre 25 i 30 capellans eren ordenats cada any.

«Quan l'arquebisbe Gregorio Modrego em va ordenar, l'any 1963 a l'església de la Mare de Déu de Betlem, ja vam ser poquets, érem uns quinze. A partir d'aleshores la minva ha estat constant.»

El Concili Vaticà II

L'any de l'ordenació de Mn. Guiteras s'iniciaven les sessions del Concili Vaticà II, un fet viscut amb molta alegria i il·lusió. «Seguíem dia a dia la marxa d'un concili que ha estat molt impor-

Agustí Codinach

tant. La visió de l'Església del Concili Vaticà II és molt diferent de la que jo havia estudiat al Seminari.» Va ser, per tant, un element importantíssim per a una generació de capellans que veia amb esperança l'*aggiornamento* que s'obria davant seu. A propòsit d'alguns nostàlgics de la litúrgia anterior, Mn. Guiteras els recorda que avui dia les misses són molt més participades que abans i que és gravíssim maleir el Concili Vaticà II.

Mn. Guiteras, degà del Capítol Catedral, celebra la missa de les deu del matí els dies feiners a la catedral, i destaca la formació litúrgica de la gent. Pel que fa a la vitalitat del sacrament de la penitència, reconeix que a la catedral la crisi no s'ha fet sentir. Als matins sol haver-hi quatre confessors, i a les tardes, com a mínim un. Segons Mn. Guiteras, van a confessar-se més homes que dones.

«Si bé és Nostre Senyor qui n'ha de fer balanç, puc dir que estic content de tots aquests anys de sacerdoci»

Els primers anys de sacerdoci, va ser vicari d'Argentona, Barberà del Vallès i Martorell. Del 1967 al 1974, va ser formador del Seminari Major de Barcelona en un temps en què van començar les dificultats per a la Pastoral Vocacional. «Hi havia davallada de vocacions al sacerdoci i van sorgir discrepàncies sobre com calia concebre el ministeri», recorda Mn. Guiteras. Davant d'aquesta situació es van experimentar fórmules noves i, per exemple, es va optar per disseminar els seminaristes en comunitats més petites. «Quan em van alliberar del càrrec, em vaig quedar molt tranquil», reconeix, «perquè la responsabilitat d'una vocació és certament una qüestió molt seriosa i que fa molt de respecte».

La secularització de nombrosos sacerdots també va ser un dels símptomes d'aquell temps d'incertesa i canvi de paradigma. «Tots vam patir molt per aquesta situació», recorda Mn. Guiteras.

En el moment actual, hi ha una crisi vocacional molt forta arreu d'Europa. Avui dia predominen les vocacions tardanes i, a més, l'entorn social i familiar no afavoreix el desvetllament de noves vocacions al sacerdoci. Amb tot, Mn. Guiteras veu el futur amb esperança i confia plenament en la tasca que els seglars estan cridats a desenvolupar. «Al llarg dels meus anys de sacerdoci he pogut col·laborar de tu a tu amb els seglars i n'estic molt content.»

Fundador de l'Iscreb

Després de l'època de formador al Seminari, Mn. Guiteras va ser nomenat secretari de la Facultat de Teologia de Catalunya i també professor, alhora que iniciava una gran tasca pedagògica

com a capellà de l'Escola Arrels, al barri del Congrés de Barcelona. Els matins els dedicava a la facultat i a la tarda atenia els alumnes de l'escola, cosa que va ser un gran enriquiment personal. «Ens hauríem de fixar molt més en la dimensió religiosa dels infants», afirma en aquest sentit. Entre la seixantena de llibres que ha escrit al llarg dels anys, n'hi ha un de dedicat a aquesta experiència pedagògica.

Des de 1970, i durant 18 anys, va ser director de l'Institut de Teologia per a seglars i fundador de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. És fundador i director de la revista *Teologia Actual*, que enguany celebrà el vintè aniversari. És col·laborador històric de *Catalunya Cristiana* amb la seva columna setmanal

«Saber escoltar».

Degà del Capítol Catedral

«No puc evitar passar-me uns minuts cada dia contemplant la catedral», afirma amb orgull Mn. Guiteras. D'ençà que es van detectar els primers problemes i les pedres van començar a esberlar-se a causa de la dilatació del ferro, el Capítol Catedral ha hagut d'emprendre una reforma sense precedents a la catedral de Barcelona. Després de la restauració de la façana, el cimbori i les torres laterals, ara queda pendent enllestir els terrats. Pel que fa a l'interior, s'ha renovat l'enllumenat i l'acústica.

Mn. Guiteras és canonge de la catedral des de l'any 1986 i des de fa divuit anys és degà del Capítol. Per a ell les prioritats són clares: mantenir l'edifici, procurar un culte digne, escoltar i atendre les persones que vénen i no descuidar la dimensió social. «Cada any destinem una quantitat de diners als més pobres», explica, i reconeix que va ser un gran encert establir el pagament d'una entrada a la catedral en unes hores en què abans estava tancada al públic. «El monument s'ha de guanyar la vida», afegeix en aquest sentit.

Més enllà de les pedres i dels tresors que conté, la catedral de Barcelona és un referent espiritual per a tantes persones que participen en l'Eucaristia, que necessiten reconciliar-se amb Déu a través del sacrament del perdó, que cerquen unes paraules de consol o un acompanyament espiritual, o que dipositen els seus anhels a les imatges de devoció popular com santa Rita, patrona dels impossibles, o sant Pançaç, advocat de la feina. «He vist gent plorant a causa de problemes molt seriosos i, a través de tots aquests signes, també toques el sofriment de la gent», acaba dient Mn. Guiteras.

MERCÈ RIBÓ I ARMENGOU

Ha mort cristianament a Barcelona, a l'edat de 87 anys, el dia 15 de juny de 2013, confortada amb els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica (ACS).

El seu espòs, Jacint Solé; fills, Elena, Xavier i Concepció; néts, M. del Mar, Martí, Joaquim; germà, Agustí; nebots i família tota ho fan saber a llurs amics i coneguts i els pregunten de voler-la tenir present en les seves oracions.

I Festival de Música Antiga de Catalunya

Tindrà lloc al monestir cistercenc de Poblet el proper mes d'agost

Joan Boronat
Poblet

Els dies 15, 16 i 17 d'agost el monestir cistercenc de Poblet es convertirà en l'auditori del país per escoltar un cicle de concerts que s'emmarquen dins del primer Festival de Música Antiga de Catalunya, organitzat pel monestir juntament amb la Fundació Centre Internacional de Música Antiga (CIMA) i sota la direcció del prestigiós violagambista Jordi Savall. Segons el responsable del festival, ha de servir com a plataforma per estrenar els projectes nous de CIMA i Poblet. «És el punt de partida de les nostres noves produccions, que després de la seva estrena a Catalunya portarem arreu del món», va explicar Savall.

La idea d'impulsar aquesta aventura musical té els seus orígens a l'estiu passat, després del reeixit concert que va oferir el mateix Savall, i d'aquí que gairebé immediatament es posés fil a l'agulla per estructurar un singular esdeveniment musical que veurà la llum aquest agost. És el resultat de la bona sintonia entre el director d'orquestra i el monestir de Poblet, tal com va subratllar l'abat Josep Alegre el dia 17 de juny en l'acte de la presentació: «Savall treballa habitualment en una línia de recerca musical, i això va en sintonia amb la vida monàstica.»

Un altre paral·lelisme amb la trajectòria dels dos impulsors té a veure amb la Unesco, ja que Poblet va ser declarat el 1991 Patrimoni Mundial per aquest organisme, que també va reconèixer Jordi Savall com a «artista per la pau» el 2008. Aquesta simbiosi la va posar en relleu el prior de Poblet, el P. Lluç Torcal, en afirmar que «la música de Savall serà de la mateixa qualitat, si no millor, que el mateix monestir».

Pel que fa a l'oferta de música clàssica, d'alguna manera el festival vol cercar un equilibri dins el territori català,

Pere Ferré

que fins ara «s'ha concentrat molt a Girona», va assegurar Manel Forcano, director de CIMA. També va destacar que el certamen pobletà segueix el model del festival de Fontfreda, a Narbona (França), per bé que ara mateix el de Poblet compta amb uns recursos més modestos. Això no obstant, no es descarta que gradualment es puguin organitzar concerts similars en els altres dos monestirs més de la ruta del Cister (Santes Creus i Vallbona de les Monges) i en altres espais com la Seu Vella de Lleida.

El pressupost del festival ascendeix a 100.000 euros i per al seu finançament el monestir de Poblet ha aconseguit el suport d'empreses importants de la demarcació de Tarragona. Així mateix, compta amb l'aportació econòmica

de la Generalitat de Catalunya i de la Diputació de Tarragona.

Tres concerts

El concert inaugural, el 15 d'agost, es realitzarà a la plaça principal i portarà per títol *Somni d'una nit d'estiu*. La interpretació anirà a càrrec de l'orquestra Le Concert des Nations, que oferirà un repertori de músiques vinculades a la poesia de William Shakespeare, dels compositors anglesos del segle XVII Matthew Locke i Henry Purcell, juntament amb els textos recitats pels actors Josep Maria Pou i Silvia Bel.

El dia 16, Jordi Savall actuarà a la Sala dels Cups amb una viola del segle XVII tocant peces de mestres francesos del segle XVII, com ara Monsieur de

Sainte Colombe i Marin Marais. El dia 17, el concert es durà a terme a l'església de Poblet, titulat *Nits del pelegrinatge i l'exili*, amb un repertori de música religiosa de les *Cantigas de Santa María* i del *Llibre Vermell de Montserrat*. En el concert hi participaran els solistes de la Capella Reial de Catalunya i els professors d'Hespèrion XXI i el mateix Jordi Savall. Les entrades del I Festival de Música Antiga de Catalunya ja són a la venda, a través de la web de l'empresa Ticketmaster i també a la botiga del monestir. El preu va dels 25 als 35 euros, amb descomptes especials per als abonats als tres espectacles.

El dia 16, on actua en solitari Jordi Savall, s'oferirà la possibilitat de sopar conjuntament amb el músic a l'hostatgeria del monestir cistercenc.

Presentat un llibre sobre orgues tarragonins

J. B. / Tarragona

Els orgues són els protagonistes del 15è volum de la col·lecció Difusió Cultural, que edita la Diputació de Tarragona, amb l'objectiu de divulgar el patrimoni material i immaterial del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. El divendres 14 de juny —hi va haver dies abans una presentació prèvia al Vendrell— l'Escola i Conservatori de Música de la Diputació a Tarragona va ser l'escenari de la presentació d'aquest llibre, juntament amb una exposició sobre aquest tema, que forma part del Programa d'Exposicions Itinerants, que l'ens supramunicipal posa a disposició dels ajuntaments. L'acte va ser presidit per Albert Vallvé, vicepresident de la Diputació de Tarragona, i va comptar amb la presència dels dos autors del llibre, Fina Anglés i Jordi Vergés. Es va completar amb una xerrada a càrrec de Miquel González, professor del Conservatori Professional i Municipal de Música de Lleida.

Joan Boronat

El autors del llibre amb el vicepresident de la Diputació enmig.

Fina Anglés va fer un emotiu cant al que representen i han representat els orgues com a bé del patrimoni cultural i artístic dels nostres pobles, i va afegir que «al nostre territori en tenim molts i de molta qualitat».

Per la seva banda, Jordi Vergés, organista titular de la catedral de Tarragona i professor de l'Escola i Conservatori de Música, va manifestar que l'edició d'aquest llibre «ens apropa al món misteriós de l'orgue», en una època en què aquests extraordinaris instruments viuen un moment dolç a la demarcació.

En conjunt és una iniciativa que, amb l'exposició itinerant, inclou la publicació del llibre en paper, de 144 pàgines i 115 imatges, que tracta en exclusiva els instruments i les seves característiques, orgues desapareguts, orgues actuals en actiu i orgues en procés de construcció. Aspectes que, a més, es recullen a través d'un ampli estudi editat en forma de llibre digital de prop de 300 pàgines i 160 imatges.

La religió, com pot ajudar a morir en pau?

Presentació del llibre «Atención religiosa al final de la vida»

Redacció
Barcelona

«Al final de la vida cal propiciar una mort serena.» Són paraules de Francesc Torralba, director de la Càtedra Ethos de la Universitat Ramon Llull, en l'acte de presentació del llibre *Atención religiosa al final de la vida. Conocimientos útiles sobre creencias y convicciones*. L'assistència de gairebé dues-centes persones va superar amb escreix les previsions. La sala era plena a vessar i es van repartir més de 250 exemplars.

Torralba també va afirmar que en l'etapa final de la vida han d'identificar-se les necessitats de reconciliació amb Déu i amb el proïsme, de ser consolats, i d'ajudar a respondre a la pregunta sobre el sentit del que s'ha viscut.

El llibre presentat forma part de les iniciatives de l'Obra Social de "la Caixa" en el marc del programa Atención integral a persones amb malalties avançades. Aquest programa va ser iniciat el 2008 i ja ha atès gairebé 50.000 malalts i més de 50.000 familiars. El llibre pretén ajudar els professionals sanitaris a donar respostes a les necessitats espirituals i religioses dels malalts. És una edició de butxaca que dedica un capítol a cada religió,

on s'expliquen les característiques principals de cadascuna i es tenen molt en compte els aspectes pràctics relacionats amb la malaltia i el final de la vida.

A més de Torralba, en l'acte va intervenir Jaume Lanaspá, director general de la Fundació "la Caixa", que va ressaltar l'originalitat del llibre, el respecte amb què s'han tractat les creences i «com transmet respecte» per un col·lectiu tan vulnerable com són els malalts. Xavier Gómez-Batiste, director científic del programa i de l'Observatori Qualy (ICO), va destacar que

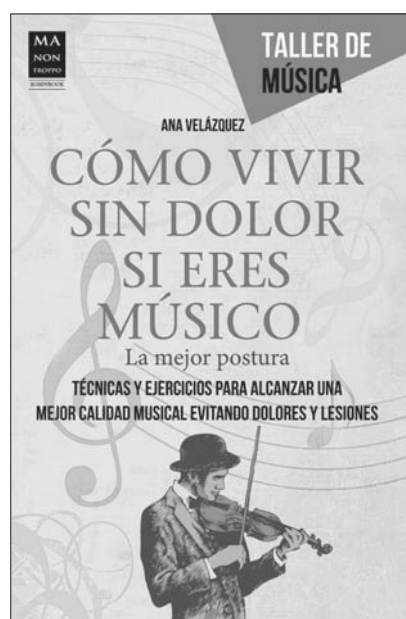
«En l'etapa final de la vida han d'identificar-se les necessitats de reconciliació amb Déu i amb el proïsme, de ser consolats, i d'ajudar a respondre la pregunta sobre el sentit del que s'ha viscut»

l'obra era el resultat d'«una feina molt ben feta» i que serà un instrument per millorar l'efectivitat dels professionals. Francesc Torrediflot, director de l'associació Unesco per al Diàleg Interreligiós i un dels coordinadors de la publicació, va assenyalar la importància que l'ONU i la Unesco donen a la religió per al benestar de la persona. Va destacar que per a l'elaboració de cada capítol s'ha consultat experts o autoritats de cada religió i «el valor afegit que té haver incorporat pregàries o textos sagrats de cada tradició religiosa». Finalment, Xavier Sobrevia, coordinador del llibre, va assenyalar que «pretén aportar coneixements que millorin la capacitat d'empatitzar, detectar, explorar i donar resposta a les necessitats religioses del malalt en situació terminal». Aquesta obra «servirà per valorar la importància de les creences i conviccions del malalt; i convertir la seva vivència espiritual en una "aliada" en el procés terapèutic». I va afegir: «Es tracta d'un llibre que pretén despertar en els metges i professionals de la salut la gosadia de facilitar o acompanyar, personalment i amb ajuda d'altres, la vivència religiosa del pacient i els seus familiars en l'etapa final de la vida.»

Es pot sol·licitar el llibre escrivint a recursosreligiosos@fundacionlacaixa.es.

ANA VELÁZQUEZ

Cómo vivir sin dolor si eres músico
Ma Non Troppo, Ediciones Robinbook, 2013, 158 pàg.

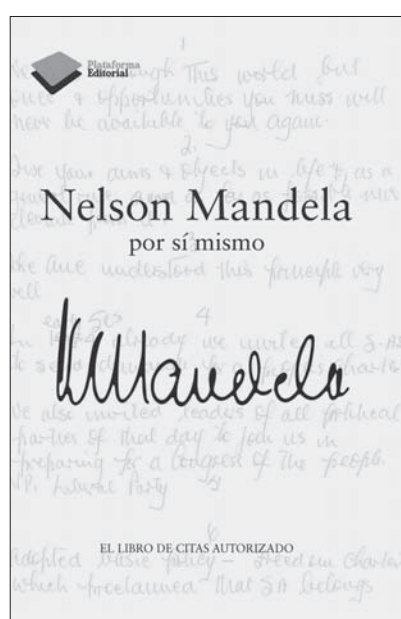

Els músics estan exposats —més que la majoria de les professions— a lesions musculars i articulars a causa de la repetició de moviments. La manera de prevenir-les és ensenyar des dels inicis l'òptima col·locació de l'instrument i evitar les alteracions en el sistema postural.

Aquest llibre ofereix els recursos necessaris en cada instrument per millorar la postura interpretativa i evitar lesions que disminueixin la feina d'un músic.

SELLO HATANG i SAHM VENTER (ed.)

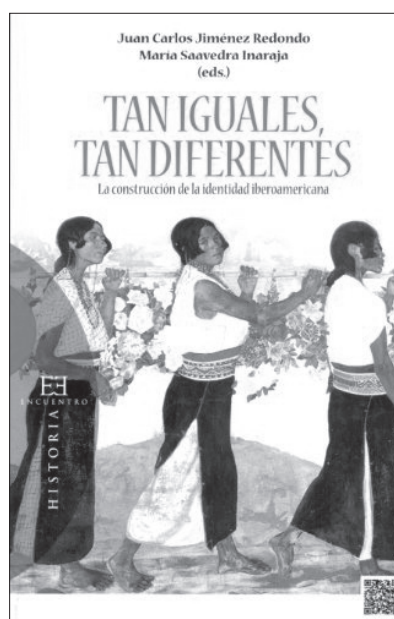
Nelson Mandela por sí mismo
Plataforma Editorial, 2011, 549 pàg.

«El nostre propòsit quan vam editar aquest llibre va ser, en primer lloc, oferir al públic un repertori extens i correcte i, en segon terme, documentar en una única obra un assortiment significatiu de frases de Mandela. El resultat és una antologia que cobreix més de seixanta anys de cites», diuen els editors. Preparant aquest llibre es van commoure per la forma en què les paraules de Mandela enllacen directament amb els seus valors i principis, i per com aquests han fet de Mandela una de les personalitats més admirades i estimades del segle XXI.

JUAN CARLOS JIMÉNEZ REDONDO
MARIA SAAVEDRA INARAJA (ed.)

Tan iguales, tan diferentes
Ediciones Encuentro, 2013, 349 pàg.

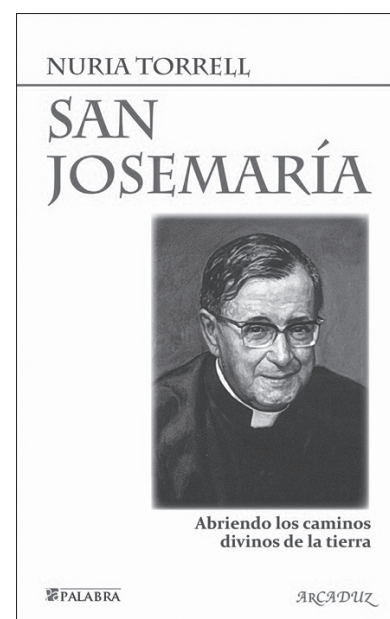

Amèrica és, indubtablement, un espai d'identitats complexes. Ho és l'Amèrica anglosaxona i també, i molt especialment, l'Amèrica que durant segles va formar part dels imperis espanyol i portuguès. De fet, Iberoamèrica és exactament això, una suma complexa de pertinences, reafirmades per un procés històric de mestissatge que desemboca en una identitat plural, múltiple, complexa i, per això mateix, extraordinàriament rica i atractiva.

Aquest treball ha estat guardonat amb el premi Àngel Herrera Oriola de Recerca en Humanitats 2012.

NURIA TORRELL

San Josemaría
Ediciones Palabra, 2013, 316 pàg.

La figura de sant Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei, suscita l'interès de molta gent. És el desig de conèixer la vida i el missatge d'una de les principals figures de l'Església del segle XX: qui era, on va néixer, com va rebre la crida del Déu per fundar la prelatura?

L'autora ha indagat durant anys en la vida del sant, amb l'ajuda de nombrosos testimonis que el van conèixer, en particular, de Don Benito Badriñas, postulator de la causa de canonització a Espanya. El resultat és una biografia àgil, amena i detallada.

Centenars de nens porten un missatge de pau

Els Bambini in Missione di Pace omplen Barcelona de cants i pregària

El cardenal Martínez Sistach va presidir la missa a Santa Maria del Mar.

Exposició del Santíssim al Park Güell.

Cercavila final per la Rambla de Barcelona.

Joan Piñol

Barcelona / Fotos: Agustí Codinach

Uns cinc-cents nens van recórrer la Rambla de Barcelona en un ambient festiu i van omplir de color i banderes aquesta artèria de la Ciutat Comtal. Amb aquesta passejada reivindicativa van posar fi a la seva estada a Catalunya els Bambini in Missione di Pace. El viatge d'aquests nens «en missió de pau» és una iniciativa de l'organització italiana Unitalsi (Unió Italiana de Transport de Malalts a Santuaris Internacionals) que es dedica a acompanyar malalts al santuari de Lourdes. Aquesta entitat es va crear l'any 1903 i organitza cada dos anys un pelegrinatge especialment pensat per als més petits. Enguany se celebrava la novena edició d'aquesta experiència i uns 160 malalts de diferents edats juntament amb centenars de nens i voluntaris van arribar a Barcelona el 7 de juliol. La seva estada es va allargar fins al dia 12.

Primer de tot, van passar dos dies al parc d'atraccions Port Aventura. El dia 10 van tornar a Barcelona, on es van dur a terme els actes centrals del pelegrinatge: una missa a Santa Maria del Mar, una processó al Park Güell i la Marxa de la Pau.

Aquesta marxa va començar una mica deslluïda per culpa de la pluja. Tot i l'aigua, els nens no es van desanimar i van recórrer tota la Rambla des de la plaça Catalunya fins al Port Vell. Un cop allà tenien preparada una festa de comiat abans d'agafar el vaixell de tornada a Itàlia. Els nombrosos turistes i curiosos que circulaven per la Rambla van quedar astorats de veure el seguit de nens i voluntaris desfilant per aquest passeig barceloní. La comitiva duia una llarga bandera estesa al llarg de la Rambla que simbolitzava la pau. Els participants cantaven i corejaven la paraula *pace*, pau en italià. Tot i la pluja, els nens van mantenir intacta la vitalitat i la marxa es va convertir en un acte autènticament festiu. Els nens, molts d'ells malalts amb cadira de rodes, van contagiar els presents amb l'entusiasme i el desig sincer de pau. Acompanyant la nombrosa delegació italiana també hi havia una cinquantena de membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu Lourdes de Barcelona, tant malalts com voluntaris i familiars. El seu president, Aleix Canalis, es va mostrar confiat que el pelegrinatge permetrà estrènyer els llaços entre l'Hospitalitat barcelonina i Unitalsi.

Un cop arribats al Port Vell la pluja va parar i el festival de comiat es va dur a terme amb normalitat. A partir d'aquell moment la festa va prendre el relleu a la cridòria i l'alegria de la Marxa de la Pau. Les actuacions van comptar amb cançons, coreografies, números musicals i moltes altres activitats. Finalment, els responsables del pelegrinatge a Barcelona van voler agrair a tots els nens i a tots els presents la seva assistència. En nom d'Unitalsi va parlar el president, Salvatore Pagliuca, mentre que en representació del Pontifici Consell Justícia i Pau va prendre la paraula la subsecretària, Flaminia Giovannelli.

Igualment, va parlar al miler de participants l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. El cardenal va remarcar l'agraïment de l'Església de Barcelona per la vinguda dels Bambini in Missione di Pace. Abans de desitjar-los un bon viatge de retorn els va animar a tornar a Barcelona. El cardenal, que el dia abans havia presidit la missa a la basílica de Santa Maria del Mar, va voler dirigir unes paraules als participants del pelegrinatge i va desplaçar-se expressament des de Vic, on tenia lloc la reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. En nom de la Generalitat i de l'Ajuntament van parlar Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos, i el regidor Raimon Blasi.

Els participants d'aquesta novena edició del Pelegrinatge en Missió de Pau van cloure la festa de comiat evidenciant la satisfacció pels dies passats a Barcelona. La seva energia i el seu entusiasme van omplir els carrers de Barcelona durant dos dies i d'aquí a dos anys tornarà a una altra ciutat europea per traslladar el missatge de pau. «Els nens traspuen innocència i són els millors ambaixadors per la pau», va dir durant la festa sor Paula, una de les monges italianes que acompanyava els malalts i els nens per Barcelona.

Crítica literària

Premi Llibreter 2013

El premi Llibreter té un prestigi ben guanyat i aquest any demostra una altra vegada que l'elecció és encertada en escollir aquesta petita obra de bon contingut literari a la vegada real i imaginatiu.

Diu el mateix autor al pròleg: «Ai-xò és el que les pàgines que segueixen pretenen reflectir: les anotacions d'un observador del dia a dia encuriós per tot allò que és diferent, els apunts d'algú que se sent empetitit pel desconeixement monumental d'una cultura que, en molts punts, afronta el món de maneres prou diferents de les nostres.» És la millor definició del llibre.

Aquest dietari és un mosaic de vivències i observacions fetes des de la sensibilitat d'un Poeta (sí, amb majúscula) que ens dibuixa el dia a dia fent-nos veure una vida molt llunyana que a molts ens passaria de llarg i només hi veuríem monuments i edificis.

L'originalitat d'incloure els seus somnis, que situa a casa nostra, ens acosta encara més al que ens explica d'un món llunyà i desconegut que ell, l'autor, ens apropa de forma magistral.

Un altre punt d'originalitat és la inclusió de poemes xinesos que ens intro-

FRANCESC PARCERISAS
La primavera a Pequín. Un dietari
Quaderns Crema, 2013, 199 pàg.

dueixen a l'ànima oriental, tan diferent de la nostra.

La sensibilitat arriba a les coses més senzilles entre les quals, com a llibreter, he triat la d'embolicar els llibres. Mentre esperava que li posessin els dos llibres comprats en una bossa, «de manera molt diligent, la senyora que servia va agafar un full mida quartilla de la pila que tenia al costat, el va posar envoltant parcialment els dos llibres, de manera que quedessin protegits pel llom, i va lligar tot el bolic com fan a les nostres pastisseries amb un cordill estretet fet de paper premat que donava dues voltes i mitja al conjunt... No acostumat al sistema —bell i discret, però per a mi poc pràctic— vaig haver de demanar una bossa extra que vaig pagar (tres cèntims d'euro)». I així l'autor ens explica com emboliquen pòsters ben protegits o taronges amb bossetes de cel-lofana que desprenen

una fragància extraordinària. La bellesa en les petites coses que fan despertar els sentits més nobles i creatius de les persones. En definitiva, cultura.

Parla de tantes coses! Les infusions, que tothom pren, diu, són com l'aire que es respira. «De vegades sembla que sense el glopet de la cantimplora universal que tothom carrega amunt i avall, el món deixaria de girar... Els termes d'aigua calenta són als despatxos, a les aules, als dormitoris, al metro, a les recepcions, al carrer.» Fa un elogi del metro, també dels diversos moments del dia i, de tant en tant, trobareu situacions històriques que han conformat aquell país i seva manera de viure. Art, cinema, literatura, un pesic d'aquí, un polsim d'allà i una bona ploma, ens fa gaudir d'una primavera que no coneixem, però que encuriós i atents podrem gaudir de la mà de Francesc Parcerisas. No us el perdeu!

Pere Fàbregues
Llibreter
pere.fabregues@yahoo.es

Crítica cinematogràfica

Sang per la pau

UN DIOS PROHIBIDO

DIRECTOR: Pablo Moreno.

INTÈRPRETS: Íñigo Etayo, Jerónimo Salas, Álex Larumbe, Elena Furiase, Jesús Guzmán, Luis Seguí.

MÚSICA: Sergio Cardoso.

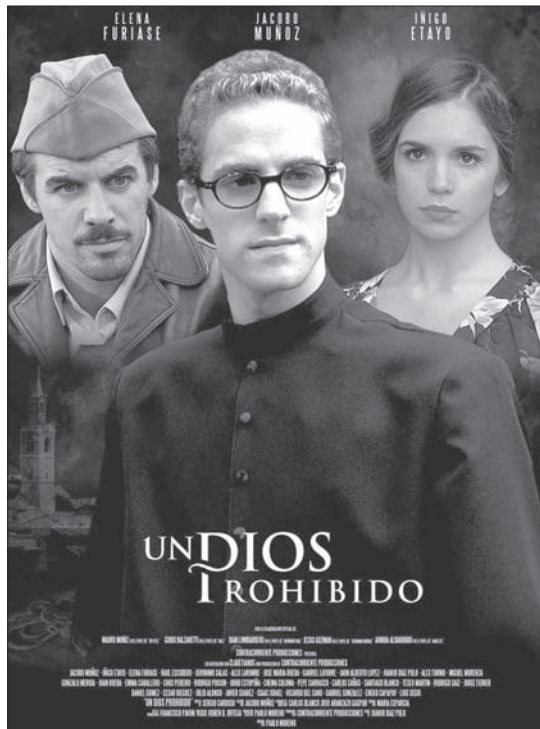
GÈNERE: Drama històric.

133 minuts.

Espanya, 2013.

La guerra civil espanyola ha estat una font inesgotable d'inspiració cinematogràfica. El conflicte que durant tres anys va sorprendre i va espantar el món, que va ser testimoni d'una barbàrie fratri-da salvatge, ha estat portat al cinema en nombroses ocasions.

Tot i que hi ha moltes pel·lícules sobre la nostra guerra, el punt de vista utilitzat sovint ha estat el propagandístic; des d'una mirada propera als guanyadors en els anys de la dictadura o des d'una defensa gairebé infantil dels perdedors en les primeres dècades de la democràcia. Avui dia aquestes pel·lícules que van aixecar passions en un sentit polític o en l'altre sovint es veuen amb enrojolament per part dels que un dia les van aplaudir. Cal revisar cinematogràficament la nostra guerra des de la fidelitat a la història i des de la proposta oberta d'una reconciliació que exclougui les revenges i faci una aposta valenta

per la pau i la tolerància. Aquesta és la perspectiva que pren Pablo Moreno per realitzar *Un Dios prohibido*.

La pel·lícula es desenvolupa a Barbastro (Osca) a l'agost del 1936, tot just iniciada la guerra civil espanyola. 51 membres de la Comunitat Claretiana són detinguts, conduïts al vell teatre del Col·legi dels escolapis i, finalment, afusellats. El seu únic delictes és que són membres d'una congregació religiosa. Durant aquest temps, més o menys un mes, de la seva retenció, són humiliats,

insultats i temptats amb prostitutes i amb la possibilitat de salvar la vida si renuncien a la fe. Convençuts, amb una innocència gairebé pueril, que havien de morir, van fer diferents escrits on parlen de la seva situació, dels companys de captiveri, de la gent que els va veure. En tots els seus apunts i durant el breu captiveri van manifestar una actitud de perdó permanent envers els que en serien els botxins.

L'argument, que podria ser una gesta heroica de ficció, sorprèn perquè és absolutament real. Els testimonis dels mateixos màrtirs han estat utilitzats per fer un guió que impressiona per la força de la seva història.

La pel·lícula està feta amb un pressupost molt ajustat i això es nota en la realització, les localitzacions, alguna escena de masses... però aquesta limitació

es resol amb escriure amb una realització tan sòbria com eficaç, que fuig de les escenes escabroses i de presentar la violència i els assassinats per centrar-se en l'evolució dels personatges.

En el (potser excessiu) metratge del film, hi ha forats per presentar el martiri del bisbe de la diòcesi Florentino Asensio i del beat gitano Ceferino Giménez, el Pelé.

Entre els actors hi ha veterans com Jesús Guzmán o joves com la popular Elena Furiase, que encaixen de me-

ravella amb actors novells que saben manifestar aquest rostre d'innocència i d'incrèdula enfront del que passava. La música de Sergio Cardoso subratlla eficaçment i sense estridència com n'és, de commovedora, aquesta història.

La pel·lícula ha causat sensació. El papa Francesc en va rebre una còpia i els espectadors queden commoguts no únicament pel film, sinó pel que explica. Sembla mentida que l'odi contra el que és religiós condueixi a una desraó tan sanguinària.

Un Dios prohibido és una bona pel·lícula; es veu amb grat i deixa un nus a la gola, que convida a reflexionar i donar gràcies a Déu per l'autenticitat de la vida de tantes persones que no han abdicat de les seves conviccions i que han donat testimoni de Jesucrist amb la seva sang. El punt de vista és, com deia, el de la reconciliació. Al film hi apareixen gent d'esquerres i anticlericals honestos i justos, persones no creients que admiren la fe dels màrtirs o soldats que es neguen a participar de la carnisseria per fidelitat als seus ideals polítics i sindicals.

I tot això no és el guió, és la història. Per això, permeteu-me que, com un dia va fer l'equip tècnic de la pel·lícula, us convidi a visitar el museu claretian dels màrtirs a Barbastro. Allà hi ha les restes i, amb aquestes, els objectes i escrits d'aquests joves. El cinema ens n'ha retornat la mort heroica perquè el seu missatge de reconciliació continuï sent una realitat.

Josan Montull

Salesià

josan.montull@salesians.cat

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JOAN M. ANGLÈS, NOU PREVERE DE L'ESGLÉSIA DE TARRAGONA

«El sacerdoci és donar-se als altres sense esperar res a canvi»

Samuel Gutiérrez

Des del 26 de maig passat, Joan M. Anglès és nou prevere de l'Església de Tarragona. Tot i tenir 47 anys, la seva vocació sacerdotal feia molts anys que s'insinuava. Durant més de tres dècades ha estat sagristà a la seva parròquia fins que un dia, després d'un llarg temps de discerniment, va decidir fer un pas més en el seguiment de Jesús. Mn. Joan M. Anglès Batet ha estat nomenat vicari de les parròquies de Sant Salvador del Vendrell, de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel del Montmell, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfol de Selma-Pla de Manlleu i de Santa Maria de Valldossera.

Què significa per a vostè l'ordenació sacerdotal?

La meva ordenació és un motiu de goig i alegria. El sacerdoci és un donar-se als altres, entregar-se en cos i ànima a les comunitats que m'han estat encomanades. En una paraula, donar-se als altres sense esperar res a canvi. És portar, i acostar els meus germans a Crist, només confiant en Déu i en la seva infinita misericòrdia.

Ens podria fer cinc cèntims de la seva història vocacional?

La meva vocació és tardana, ja que tinc 47 anys. Feia molts anys que jo sentia que Déu em cridava. Però sempre pensava que fent de sagristà a la meua parròquia d'origen ja em sentia satisfet. Però Déu anava insistint. Han estat moltes hores de pregària i meditació davant del Santíssim Sagrament. També m'ha ajudat el tracte amb mossens amics meus que m'han ajudat a discernir aquesta vocació. Fins que un bon dia em vaig llançar i, posant-me a

les seves mans, vaig dir: «Senyor, sóc aquí, que es faci la teua voluntat i no la meua.»

Què és el que més l'atreu del ministeri presbiteral que acaba de rebre?

El que més m'atreu és servir la gent, escoltar-los, aconsellar-los, ajudant-los en el que jo puc. Transmetre la Paraula de Déu. Administrar els Sagraments. Però sobretot celebrar l'Eucaristia.

Pesa la responsabilitat de guiar el poble de Déu en el camí de la fe?

És una responsabilitat molt important, però com he dit abans, amb l'ajut de Déu i la seva força em sento segur.

El Sant Pare convida els pastors a fer olor d'ovella... Com afronta vostè aquesta crida?

Procuro ser un bon pastor, malgrat que som persones humanes i caiem una vegada i una altra. Però Déu ens dóna forces per aixecar-nos i tornar a començar de nou. Si no, pobres de nosaltres!

En el marc de l'Any de la Fe i davant del repte urgent de la nova evangelització, què se sent cridat a aportar com a prevere a l'Església de Tarragona?

Apropar-me als joves, saber-los transmetre el missatge de l'Evangeli, ja que ells són el futur de l'Església. I sobretot fer-los arribar el greu problema que sofreix l'Església: la manca de vocacions. Saber descobrir entre ells noves vocacions, tant al presbiterat, com al diaconat i a la vida religiosa. Ja que hi ha molts sembrats i pocs segadors...

Rebre l'ordenació sacerdotal en un món secularitzat com el nostre, és anar a contracorrent?

No. La gent busca les seves arrels, ja que no està satisfeta amb el que la societat pot donar. Hi ha gent que feia anys que no entrava en cap església i ara hi entren, pregunten, demanen consell. Perquè, malauradament, en el nostre món no troben el que busquen, com és per exemple la felicitat o simplement una persona que els escolti, s'hi interessi i se'n preocupi.

Eduard Brufau

Rauxa

La música

Amb el risc conscient de seguir una classificació heterodoxa i simplificar massa les coses, podríem dir que hi ha dues grans menes de música. La primera ens arriba a l'oïda sense que nosaltres l'haguem buscada, i ho fa a través dels mitjans de comunicació generalistes, del fil musical de les botigues o dels aparells dels altres passatgers del tren. No cal fer cap esforç per trobar-la, ens la trobem sense haver-la demanada mai. Hi ha una altra mena de música que queda amagada i demana un procés de recerca. No es tracta només de la recerca per webs, sales i botigues especialitzades. És sobretot una recerca personal per anar educant l'oïda a una música que demana una

certa predisposició d'esperit, una calma, un silenci. Aquesta mena de música —que inclou gèneres tan diferents com ara la clàssica, l'antiga, la religiosa o la tradicional— d'entrada se'ns pot fer difícil d'escoltar. Sovint cal temps, anys, per acostumar-s'hi i apreciar-ne la profunditat. Per viure aquesta música cal un aprenentatge, més espiritual que racional, fins que el cor ens bategui al mateix ritme que la peça que escoltem. Aquesta música no s'ha fet per distreure'ns o omplir les hores de silenci. Aquestes finalitats poden ser legítimes, però són del tot insuficients. La música de debò és la que ens fa sortir de nosaltres mateixos, de la nostra finitud, per comunicar-nos amb l'Absolut.

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Periodista

El diàleg entre Guitton i Pascal

Un dels llibres que conté idees més brillants per centímetre quadrat és *El meu testament filosòfic*, de Jean Guitton.

Aquest longeu intel·lectual francès, proper a la seva mort, va escriure aquest llibre deliciós en el qual va fer desfilar una sèrie de personatges amb els quals podria mantenir un diàleg fictici, però molt suggeridor.

En l'Any de la Fe, en què ens trobem, la seva lectura em sembla molt recomanable. Com a mostra reproduïxo parcialment un dels diàlegs, el que manté amb Pascal:

«Guitton: Trobo més raonable que el món sigui resultat d'una elecció, i no d'un desenvolupament necessari.

Pascal: Li diran que és l'atzar.

G: No ho crec. El concepte d'atzar comporta la idea de no-coordinació de diferents causes. (...) Els instints dels ocells migratoris, l'estructura de l'escorça cerebral, el codi genètic... Tot això és sorprenent. Si vostè guanya una vegada a la loteria diran que és l'atzar. Si guanya dues o tres vegades, diran que té una sort increïble. Si guanya cada diumenge, ningú no s'ho creurà, diran que fa trampes i que acabarà a la presó.

P: Com explica que hi hagi gent que continua creient en l'atzar?

G: Jo diria que és com els antics gals. Tenen por que el cel els caigui sobre el cap.

P: Vol dir: Por que Déu entri en la seva vida?

G: Suposo que per a ells seria més o menys el mateix.»

Això no significa que Guitton, i milions com ell, no dubtessin mai. Només hi ha una cosa que sempre acompanya la fe, com si fos l'altra cara d'una moneda: el dubte. Però això no la disminueix, més aviat la reforça fins al punt que una vella dita cristiana afirma: «*Fides sine dubiis, dubis fides*» (fe sense dubtes, fe dubtosa).

El papa Ratzinger, que, com el seu antecessor, va compaginar meravellósament la seva fe sòlida amb una gran estimació per la raó, deia que «qui pretén escapar de la incertesa de la fe, se les haurà de veure —cada dia, cada hora— amb la incertesa de la incredulitat».

Creure només en l'absurditat de la sort, en el déu-atzar, ens allunya de l'Església i ens endinsa en un casino. I, amb perdó de Barcelona World i Eurovegas, els casinos no seran els qui salvin el món.